

UZASADNIENIE

Projekt ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw ma na celu dostosowanie krajowego porządku prawnego do aktualnego stanu prawa Unii Europejskiej dotyczącego problematyki cudzoziemców. Państwa członkowskie Unii Europejskiej są obowiązane wprowadzić unormowania wynikające z regulacji unijnych w terminach określonych w tych aktach prawnych.

W projektowanej nowelizacji są wdrażane uregulowania dyrektywy Rady 2001/40/WE z dnia 28 maja 2001 r. w sprawie wzajemnego uznawania decyzji o wydalaniu obywateli państw trzecich (Dz. Urz. WE L 149 z 2.06.2001, str. 34; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 19, t. 4, str. 107). Projekt uwzględnia także postanowienia decyzji Rady z dnia 23 lutego 2004 r. określającej kryteria oraz uzgodnienia praktyczne dotyczące rekompensaty dysproporcji finansowych wynikających ze stosowania dyrektywy 2001/40/WE w sprawie wzajemnego uznawania decyzji o wydalaniu obywateli państw trzecich (Dz. Urz. WE Nr L 60 z 27.02.2004, str. 55; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 1, t. 5, str. 25).

Ponadto projekt ustawy wprowadza uregulowania umożliwiające cudzoziemcom podróżowanie w ramach małego ruchu granicznego na zasadach określonych w rozporządzeniu (WE) nr 1931/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. ustanawiającym przepisy dotyczące małego ruchu granicznego na zewnętrznych granicach lądowych państw członkowskich i zmieniającym postanowienia Konwencji z Schengen (Dz. Urz. UE L 405 z 30.02.2006, str. 3). W tym celu zostały wprowadzone zmiany w ustawie z dnia 13 czerwca 2003 r. o cudzoziemcach (Dz. U. z 2006 r. Nr 234, poz. 1694, z 2007 r. Nr 120, poz. 818 i Nr 165, poz. 1170 oraz z 2008 r. Nr 70, poz. 416), ustawie z dnia 13 lutego 1984 r. o funkcjach konsulów Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2002 r. Nr 215, poz. 1823, z 2004 r. Nr 173, poz. 1808 oraz z 2007 r. Nr 180, poz. 1280) oraz ustawie z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270, z 2004 r. Nr 162, poz. 1692, z 2005 r. Nr 94, poz. 788, Nr 169, poz. 1417, Nr 250, poz. 2118 i Nr 264, poz. 2205, z 2006 r. Nr 38, poz. 268, Nr 208,

poz. 1536 i Nr 217, poz. 1590 oraz z 2007 r. Nr 120, poz. 818, Nr 121, poz. 831 i Nr 221, poz. 1650).

W projekcie ustawy uwzględniono również potrzebę wprowadzenia zmian do ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o cudzoziemcach, ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2006 r. Nr 234, poz. 1695, z 2007 r. Nr 120, poz. 818 oraz z 2008 r. Nr 70, poz. 416), ustawy z dnia 14 lipca 2006 r. o wjeździe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobycie oraz wyjeździe z tego terytorium obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej i członków ich rodzin (Dz. U. Nr 144, poz. 1043 oraz z 2007 r. Nr 120, poz. 818), ustawy z dnia 31 stycznia 1959 r. o cmentarzach i chowaniu zmarłych (Dz. U. z 2000 r. Nr 23, poz. 295, Nr 120, poz. 1268, z 2002 r. Nr 113, poz. 984, z 2003 r. Nr 80, poz. 717 i Nr 162, poz. 1568 oraz z 2006 r. Nr 220, poz. 1600), ustawy z dnia 13 lutego 1984 r. o funkcjach konsulów Rzeczypospolitej Polskiej, ustawy z dnia 24 sierpnia 2007 r. o udziale Rzeczypospolitej Polskiej w Systemie Informacyjnym Schengen oraz Systemie Informacji Wizowej (Dz. U. Nr 167, poz. 1170) oraz ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (Dz. U. Nr 225, poz. 1635, z 2007 r. Nr 64, poz. 427, Nr 124, poz. 859, Nr 127, poz. 880 i Nr 128, poz. 883 oraz z 2008 r. Nr 44, poz. 262 i Nr 63, poz. 394) mających na celu doprecyzowanie obowiązujących przepisów, usprawnienie postępowań w sprawach cudzoziemców lub wdrożenie odpowiednich regulacji wspólnotowych oraz orzecznictwa Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości.

W konsekwencji wprowadzanych zmian do ustawy o cudzoziemcach, należało także dokonać dostosowań odpowiednich przepisów w ustawie z dnia 24 marca 1920 r. o nabywaniu nieruchomości przez cudzoziemców (Dz. U. z 2004 r. Nr 167, poz. 1758 oraz z 2005 r. Nr 94, poz. 788 i Nr 183, poz. 1538), ustawie z dnia 9 listopada 2000 r. o repatriacji (Dz. U. z 2004 r. Nr 53, poz. 532, z 2005 r. Nr 94, poz. 788, z 2006 r. Nr 249, poz. 1828, z 2007 r. Nr 120, poz. 818 oraz z 2008 r. Nr 70, poz. 416), ustawie z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (Dz. U. Nr 64, poz. 593, Nr 99, poz. 1001 i Nr 273, poz. 2703, z 2005 r. Nr 64, poz. 565, Nr 94, poz. 788, Nr 164, poz. 1366, Nr 179, poz. 1487 i Nr 180, poz. 1493, z 2006 r. Nr 144, poz. 1043, Nr 186, poz. 1380, Nr 249, poz. 1831 i Nr 251, poz. 1844, z 2007 r. Nr 35, poz. 219,

Nr 36, poz. 226, Nr 48, poz. 320, Nr 120, poz. 818, Nr 209, poz. 1519 i Nr 221, poz. 1649 oraz z 2008 r. Nr 70, poz. 416), ustawie z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2008 r. Nr 69, poz. 415), ustawie z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2007 r. Nr 155, poz. 1095, Nr 127, poz. 880, Nr 180, poz. 1280 oraz z 2008 r. Nr 70, poz. 416) oraz w ustawie z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. Nr 210, poz. 2135, z 2005 r. Nr 94, poz. 788, Nr 132, poz. 1110, Nr 138, poz. 1154, Nr 157, poz. 1314, Nr 164, poz. 1366, Nr 169, poz. 1411 i Nr 179, poz. 1485, z 2006 r. Nr 75, poz. 519, Nr 104, poz. 708 i 711, Nr 143, poz. 1030, Nr 170, poz. 1217, Nr 191, poz. 1410, Nr 227, poz. 1658 i Nr 249, poz. 1824, z 2007 r. Nr 64, poz. 427 i 433, Nr 82, poz. 559, Nr 115, poz. 793, Nr 133, poz. 922, Nr 166, poz. 1172, Nr 176, poz. 1243 i Nr 180, poz. 1280 oraz z 2008 r. Nr 70, poz. 416).

W ramach niniejszego projektu dokonano ponadto zmian w ustawie z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej (Dz. U. z 2005 r. Nr 234, poz. 1997, z 2006 r. Nr 104, poz. 708 i 711, Nr 170, poz. 1218 oraz z 2007 r. Nr 57, poz. 390 i Nr 82, poz. 558) oraz w ustawie z dnia 12 października 1990 r. o ochronie granicy państwowej (Dz. U. z 2005 r. Nr 226, poz. 1944 oraz z 2007 r. Nr 107, poz. 732).

Zmiany w ustawie z dnia 13 czerwca 2003 r. o cudzoziemcach:

1) art. 3

Zmiana pkt 1 wynika z konieczności poprawienia odesłań do przepisów ustawy, które ulegają zmianie.

Zmiana pkt 2 ma na celu doprecyzowanie, że ustawy o cudzoziemcach nie stosuje się do członków rodzin obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej, państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej, którzy do nich dołączają lub z nimi przebywają, co jest zgodne z art. 1 pkt 4 ustawy z dnia 14 lipca 2006 r. o wjeździe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobycie oraz

wyjeździe z tego terytorium obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej i członków ich rodzin.

Treść pkt 2 lit. a, zawierająca odesłanie do przepisów ustawy o cudzoziemcach, które mają zastosowanie do obywateli UE i członków ich rodzin oraz treść lit. b, zawierająca odesłanie do przepisów ww. ustawy mających zastosowanie do członków rodzin obywateli UE została uzupełniona lub zmieniona w niezbędnym zakresie w związku ze zmieniającymi się przepisami ustawy o cudzoziemcach.

Treść pkt 2 lit. b uzupełniono m.in. o przepisy, które dotyczą przeprowadzania konsultacji przed wydawaniem wiz, w tym wiz jednolitych, ponieważ konsultacje wizowe dotyczą także wiz wydawanych członkom rodzin obywateli UE. Ponadto wymieniono uregulowanie dotyczące unieważnienia wizy. Także pozostałe zmiany w tym przepisie są konsekwencją uwzględnienia kolejnych zmian w ustawie, wprowadzanych projektem, związanych z dostosowaniem do *acquis* Schengen.

2) art. 4

Zmiany wprowadzane w pkt 5a i 5c wynikają z wprowadzenia w ustawie skrótu „Konwencja Wykonawcza Schengen”.

Projektowana zmiana polegająca na dodaniu pkt 11 ma na celu zdefiniowanie pojęcia małego ruchu granicznego w związku z wprowadzeniem w ustawie o cudzoziemcach zasad dotyczących małego ruchu granicznego. Zdefiniowanie następuje przez odesłanie do rozporządzenia (WE) nr 1931/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. ustanawiającego przepisy dotyczące małego ruchu granicznego na zewnętrznych granicach lądowych państw członkowskich i zmieniającego postanowienia Konwencji z Schengen (Dz. Urz. UE L 29 z 3.02.2007, str. 3).

Ponadto w pkt 12 i 13 przewidziano zdefiniowanie pojęć „ochrona czasowa” i „ochrona uzupełniająca”, które to instytucje wynikają z uregulowań ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

3) art. 11a

Zmiana przepisu ma na celu usprawnienie procedury doręczania pism osobom fizycznym w sprawach cudzoziemców. W ust. 1 przewidziano, że w sprawach uregulowanych w ustawie pisma doręcza się osobom fizycznym pod wskazanym przez nie adresem lub w każdym miejscu, gdzie się adresata zastanie. Zmiana polega na dodaniu ust. 2, zgodnie z którym pisma mogą być także doręczane w miejscu pracy adresata osobie upoważnionej przez pracodawcę do odbioru korespondencji ze skutkiem doręczenia dla strony. W praktyce zdarza się bowiem, że cudzoziemcy lub ich pełnomocnicy wskazują na adres swojego miejsca zatrudnienia jako adres do korespondencji i pisma są wtedy doręczane osobie upoważnionej do odbioru korespondencji.

Zgodnie z ust. 4, w przypadku wyjazdu za granicę cudzoziemcy będą mieli obowiązek wskazać pełnomocnika dla doręczeń w kraju i powiadomić o tym organ prowadzący postępowanie w sprawie.

Dotychczasowy ust. 5 w art. 11a został uchylony z uwagi na trudności interpretacyjne występujące w jego stosowaniu. Pod uwagę wzięto również treść wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 17 września 2002 r. sygn. akt SK. 35/01 (Dz. U. Nr 157, poz. 1318), tak aby uniknąć możliwości stwierdzenia niekonstytucyjności przedmiotowego przepisu przez zbytne upraszczanie procedury doręczania pism.

W związku z uchyleniem dotychczasowej treści ust. 5 w art. 11a, należało także uchylić treść ust. 6, zgodnie z którym w przypadku nieobecności adresata stosuje się art. 43 i 44 Kodeksu postępowania administracyjnego. Zgodnie bowiem z art. 7 ust. 1 do postępowań w sprawach uregulowanych w ustawie stosuje się przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego, o ile ustawa nie stanowi inaczej.

Biorąc powyższe pod uwagę całemu art. 11a zostało nadane nowe brzmienie.

4) art. 11b i 11c

a) art. 11b

W przepisie wskazano, że strona, ustanawiając pełnomocników, wyznacza jednego z nich jako właściwego do doręczeń i powiadamiania

o tym organ prowadzący postępowanie w sprawie. Przepis ma na celu usprawnienie procedury administracyjnej w sytuacji występowania wielu pełnomocników,

b) art. 11c

Projektowany art. 11c będzie stanowić podstawę prawną czynności dokonywanych przez funkcjonariuszy Straży Granicznej w ramach postępowań prowadzonych na podstawie ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o cudzoziemcach. Art. 11c obejmuje:

- określenie rodzaju uprawnień funkcjonariuszy przez przyznanie prawa do wykonywania następujących czynności: przeprowadzania wywiadu środowiskowego, ustalania miejsca pobytu małżonka lub innego członka rodziny cudzoziemca, a także osoby, z którą cudzoziemca łączą więzi o charakterze rodzinnym,
- określenie uprawnień funkcjonariuszy do dokonywania sprawdzenia lokalu oraz celu, warunków i zakresu czynności podejmowanych w ramach tego sprawdzenia. Czynności te podejmowane są za zgodą cudzoziemca. W przypadku braku takiej zgody albo utrudniania lub uniemożliwiania przeprowadzenia czynności w tym zakresie uznaje się, że informacje podane przez cudzoziemca nie zostały potwierdzone. Sprawdzenie lokalu nie jest czynnością każdorazowo podejmowaną w celu weryfikacji informacji podanych przez cudzoziemca o jego faktycznym miejscu pobytu. Stanowić ma szczególną formę potwierdzenia danych podanych przez cudzoziemca, w przypadku gdy inne dostępne środki nie doprowadziły do ustalenia stanu faktycznego w tym zakresie. Szczegółowy sposób przeprowadzania sprawdzenia, obejmujący w szczególności konieczność okazania legitymacji służbowej lub znaku identyfikacyjnego przez funkcjonariusza przed rozpoczęciem sprawdzania lokalu oraz sposób i formę (notatka lub protokół kontroli) dokumentowania przeprowadzonych czynności, zostanie uregulowany w rozporządzeniu,

– delegację ustawową zawierającą upoważnienie dla ministra właściwego do spraw wewnętrznych do określenia w rozporządzeniu:

- 1) sposobu i trybu przeprowadzania wywiadu środowiskowego oraz jego zakresu, a także formy sprawozdania z przeprowadzonego wywiadu,
- 2) trybu sprawdzania lokalu we wskazanym przez cudzoziemca miejscu jego pobytu oraz dokumentowania tych czynności.

Ze względu na okoliczność, że materia objęta przedmiotową regulacją dotyczy statusu jednostki, niezbędne jest określenie sposobu postępowania w tych sprawach w przepisach powszechnie obowiązujących.

5) art. 13

Doprecyzowano ust. 1 wskazując, że warunkiem wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest posiadanie ważnej wizy lub innego ważnego dokumentu uprawniającego do wjazdu i pobytu na tym terytorium, jeżeli są wymagane oraz posiadanie zezwolenia na wjazd do innego państwa lub zezwolenia na pobyt w innym państwie, jeżeli zezwolenia takie są wymagane w przypadku przejazdu tranzytem. Powyższa zmiana uwzględnia regulacje *acquis* Schengen – art. 21 Konwencji Wykonawczej z dnia 19 czerwca 1990 r. do Układu z Schengen z dnia 14 czerwca 1985 r. między Rządami Państw Unii Gospodarczej Beneluksu, Republiki Federalnej Niemiec oraz Republiki Francuskiej w sprawie stopniowego znoszenia kontroli na wspólnych granicach (Dz. Urz. WE L 239, 22.09.2000, str. 19, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 19, t. 2, str. 9, z późn. zm.), zwanej dalej „Konwencją Wykonawczą Schengen”, oraz art. 26 ww. Konwencji, w związku z postanowieniami dyrektywy Rady 2001/51/WE z dnia 28 czerwca 2001 r. uzupełniającej postanowienia art. 26 Konwencji Wykonawczej do Układu z Schengen z dnia 14 czerwca 1985 r. (Dz. Urz. UE L 187 z 10.07.2001, str. 45), odzwierciedlonymi w projektowanym art. 135 ust. 1 i art. 138 ust. 1 ustawy.

6) art. 13a

Przepis nie jest nowym rozwiązaniem. Regulacja dotyczy zasad przekraczania granicy przez cudzoziemców będących członkami załóg statków morskich, przypluwających do polskich portów morskich, którzy przekraczają granicę w celu zejścia na ląd i pobytu w granicach miasta portowego. Dotychczas unormowanie to było przewidziane w art. 15a. Jednakże projektodawca, dokonując zmian w rozdziale dotyczącym przekraczania przez cudzoziemców granicy, stwierdził, że właściwszym miejscem na ww. uregulowanie będzie projektowany obecnie art. 13a.

Zmiany wprowadzane w ust. 1, 2 i 7 mają charakter redakcyjny i polegają na dostosowaniu nazwy organu Straży Granicznej do obowiązującej obecnie.

W ust. 8 i 9 dostosowano dotychczasowe odesłania do art. 21 ust. 1 w związku z nadaniem nowego brzmienia przepisowi w projektowanej ustawie. W art. 21 w ust. 1 uwzględniono bowiem podstawę prawną do wydawania decyzji o odmowie wjazdu zarówno w przypadku wjazdów cudzoziemców na terytorium Polski na pobyt nieprzekraczający 3 miesięcy w okresie 6 miesięcy liczonych od dnia pierwszego wjazdu, jak również w przypadku wjazdów na pobyt przekraczający 3 miesiące.

7) art. 15

Przepisowi nadano nowe brzmienie w celu dostosowania regulacji do rozporządzenia (WE) nr 562/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. ustanawiającego wspólny kodeks zasad regulujących przepływ osób przez granice (kodeks graniczny Schengen) (Dz. Urz. UE L 105 z 13.04.2006, str. 1), zwanego dalej „kodeksem granicznym Schengen”.

Z uregulowań kodeksu granicznego Schengen wynika, że od cudzoziemców wjeżdżających na pobyty krótkoterminowe wizowe i bezwizowe nie można żądać okazania ubezpieczenia kosztów leczenia, a także, że środki na pokrycie kosztów utrzymania nie mogą obejmować kosztów leczenia. Stąd niezbędne było określenie w nowy sposób

obowiązków cudzoziemca oraz sformułowania innego brzmienia upoważnienia do wydania aktu wykonawczego.

Na podstawie ust. 4 minister właściwy do spraw wewnętrznych został zobowiązany do określenia, w drodze rozporządzenia, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw zagranicznych, wysokości środków utrzymania, które powinien posiadać cudzoziemiec wjeżdżający na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na czas trwania planowanego pobytu na tym terytorium oraz na powrót do państwa pochodzenia lub na tranzyt, dokumentów, które mogą potwierdzić możliwość uzyskania takich środków zgodnie z prawem oraz cel i długość planowanego pobytu, jeżeli ze względu na cel lub długość planowanego pobytu następuje zróżnicowanie wysokości środków.

8) art. 15a

Uchylenie przepisu jest konsekwencją dodania regulacji w art. 13a.

9) art. 16

W przepisie zdanie wstępne uległo zmianie w związku ze zmianą redakcji art. 15.

10) art. 17 ust. 3

Dodawany przepis zawiera podstawę prawną do orzekania w drodze decyzji o odmowie wpisania lub o unieważnieniu wpisania zaproszenia do ewidencji zaproszeń, jeżeli zapraszający nie spełnia wymogów, o których mowa w art. 16 ust. 1. Art. 16 ust. 1 ustawy określa krąg podmiotów, które mogą wystawić zaproszenie. Dotychczas obowiązujące przepisy nie zawierały regulacji, która pozwalałaby na wydanie decyzji o odmowie wpisania lub o unieważnieniu wpisania zaproszenia do ewidencji zaproszeń, jeżeli zapraszający nie jest jednym z podmiotów uprawnionych do wystawienia zaproszenia. Zmiana pkt 1 wynika ze zmiany w rozdziale dotyczącym wiz.

11) art. 21

Zmiany wprowadzone do przepisu mają na celu określenie w ustawie o cudzoziemcach podstawy prawnej do wydawania decyzji o odmowie wjazdu zarówno w przypadku wjazdów cudzoziemców na terytorium Polski na pobyt nieprzekraczający 3 miesięcy w okresie 6 miesięcy liczonych od dnia pierwszego wjazdu, zgodnie z treścią Załącznika V część B do kodeksu granicznego Schengen, jak i w przypadku wjazdów na pobyt przekraczający 3 miesiące.

Zmiany w ust. 2 uwzględniają:

- 1) przewidziane w projekcie zastąpienie wydawania wizy na szczególnej podstawie uchylanego obecnie art. 33 wydawaniem zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony na szczególnej podstawie przewidzianej w dodawanym w art. 53a ust. 2,
- 2) możliwość wydawania wiz pobytowych jednolitych upoważniających tylko do wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w celu, o którym mowa w art. 28 ust. 1 pkt 10, tj. przyjazdu ze względów humanitarnych, ze względu na interes państwa lub zobowiązania międzynarodowe.

W ust. 3 przewidziano, że przesłanki odmowy wskazane w ust. 1 pkt 1 – 7 i pkt 9 – 11 nie będą miały zastosowania do cudzoziemca przejeżdżającego przez terytorium Rzeczypospolitej Polskiej tranzytem w przypadkach określonych w art. 5 ust. 4 lit. a kodeksu granicznego Schengen. Ponadto w przepisie wprowadzono skrót „kodeks graniczny Schengen” w celu zapewnienia większej przejrzystości przepisom ustawy, w której pojawiają się często odesłania do ww. aktu prawnego.

W ust. 4 jest konieczne wyłączenie wobec cudzoziemca wjeżdżającego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na okres nieprzekraczający 3 miesięcy stosowania przesłanki odmowy wjazdu opartej na niewykonaniu obowiązku uiszczenia opłaty na podstawie art. 13 ust. 2 ustawy.

W ust. 5 wskazano, że wyłączną podstawą odmowy wjazdu cudzoziemcowi, który posiada wizę krajową lub wizę jednolitą pobytową upoważniającą tylko do wjazdu i pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej nie może być ani wykorzystanie dopuszczalnego czasu pobytu na

terytorium państw obszaru Schengen przez 3 miesiące w okresie 6 miesięcy liczonych od dnia pierwszego wjazdu (chyba że inny termin wynika z umów międzynarodowych), ani też figurowanie danych cudzoziemca w Systemie Informacyjnym Schengen do celów odmowy wjazdu.

W ust. 6 przewidziano, że zarówno brak dokumentu potwierdzającego posiadanie ubezpieczenia zdrowotnego w rozumieniu przepisów o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych lub potwierdzającego pokrycie przez ubezpieczyciela kosztów leczenia na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez okres zamierzonego pobytu na tym terytorium, jak i wykorzystanie dopuszczalnego czasu pobytu na terytorium państw obszaru Schengen przez 3 miesiące w okresie 6 miesięcy liczonych od dnia pierwszego wjazdu (chyba że inny termin wynika z umów międzynarodowych), nie mogą stanowić wyłącznej podstawy odmowy wjazdu cudzoziemcowi podróżującemu do innego państwa obszaru Schengen, które wydało mu wizę krajową lub posiadającemu wizę jednolitą tranzytową.

Ust. 7 określa upoważnienie dla ministra właściwego do spraw zdrowia do określenia, w drodze rozporządzenia, wykazu chorób mogących stanowić zagrożenie dla zdrowia publicznego, których rozpoznanie lub podejrzenie wystąpienia może stanowić podstawę odmowy wjazdu cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz kryteriów pozwalających rozpoznać lub podejrzewać wystąpienie chorób mogących stanowić zagrożenie dla zdrowia publicznego. W art. 21 w ust. 1 w pkt 9 przewidziano możliwość odmowy wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jeżeli wjazd lub pobyt cudzoziemca może stanowić zagrożenie dla zdrowia publicznego. Dodanie ww. przepisu wynika z faktu, że o ile inne wymienione w art. 21 ust. 1 przyczyny mogące stanowić podstawę odmowy wjazdu cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej mogą być łatwo zweryfikowane przez funkcjonariusza Straży Granicznej dokonującego odprawy granicznej, to zagrożenie dla zdrowia publicznego jest przesłanką, której zaistnienie w danym przypadku jest trudne do ustalenia przez funkcjonariusza Straży Granicznej. Może to spowodować,

że osoba chora na chorobę mogącą powodować poważne zagrożenie dla zdrowia publicznego zostanie wpuszczona na terytorium Polski, ale jednocześnie może być przyczyną zarzutu nieuzasadnionego dyskryminowania cudzoziemców próbujących przekroczyć granicę przy nadużywaniu ww. regulacji. Osoba chora na szczególnie niebezpieczną i wysoce zakaźną chorobę może sama spowodować zagrożenie dla zdrowia publicznego w obszarze przejścia granicznego, szczególnie na obszarze przejść granicznych położonych na lotniskach, co może stanowić zagrożenie dla innych osób przekraczających granicę, a w przypadku chorób wysoce zakaźnych i szczególnie niebezpiecznych (kwarantannowych) również ryzyko zawleczenia choroby zakaźnej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez inne zakażone przez cudzoziemca osoby. Dlatego przewidziano wprowadzenie delegacji do wydania rozporządzenia w celu doprecyzowania przepisów o charakterze materialnym i ułatwienia ich stosowania w praktyce przez organy Straży Granicznej.

12)art. 21a

Dodawany przepis jest konsekwencją uchylenia art. 144 i ma na celu uwzględnienie postanowień art. 5 ust. 4 lit. c kodeksu granicznego Schengen, który daje państwom obszaru Schengen możliwość zezwolenia na wjazd na terytorium danego państwa tego obszaru, cudzoziemcowi, który nie spełnia warunków wjazdu na terytorium Schengen, ze względów humanitarnych, ze względu na interes narodowy lub zobowiązania międzynarodowe. W przypadku gdy dane cudzoziemca znajdują się w Systemie Informacyjnym Schengen do celów odmowy wjazdu, państwo zezwalające na wjazd powiadamia o tym państwo, które dokonało wpisu.

Nowelizacja przewiduje, że zezwolenia na wjazd będzie udzielał komendant placówki Straży Granicznej po uzyskaniu zgody Komendanta Głównego Straży Granicznej, a więc organy, które są właściwe w sprawach kontroli wjazdu.

Zezwolenie na wjazd będzie mogło być wydane cudzoziemcowi, który nie spełnia warunków dotyczących wjazdu określonych w ustawie lub w art. 5 kodeksu granicznego Schengen, na okres pobytu nieprzekraczający 15

dni, analogicznie, jak to ma miejsce w przypadku wiz wydawanych na granicy, zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 415/2003 z dnia 27 lutego 2003 r. w sprawie wydawania wiz na granicy, w tym wydawania takich wiz marynarzom podróżującym tranzytem.

W ust. 2 przewidziano, że o wydaniu zezwolenia Komendant Główny Straży Granicznej informuje Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców, a w przypadku gdy dane cudzoziemca znajdują się w Systemie Informacyjnym Schengen do celów odmowy wjazdu, informuje także właściwy organ innego państwa obszaru Schengen, które dokonało wpisu.

13)art. 24a ust. 1

Zmiana została przewidziana w konsekwencji wprowadzenia w ustawie skrótu „kodeks graniczny Schengen”.

14)art. 24b

Zmiana treści przepisu jest konsekwencją zmian wprowadzonych w art. 15.

15)art. 24c

Regulacja przewiduje, że przepisy rozdziału dotyczącego przekraczania granicy nie będą stosowane do przekraczania granicy przez cudzoziemców w ramach małego ruchu granicznego. W konsekwencji dodania w art. 21 ust. 7 wprowadzono wyjątek w odniesieniu do tego przepisu, który będzie stosowany do przekraczania granicy przez cudzoziemców w ramach małego ruchu granicznego.

16)rozdział 2a

Rozdział reguluje zasady przekraczania granicy w ramach małego ruchu granicznego.

art. 24d

Przepis przewiduje, że cudzoziemcy zamieszkujący w strefie przygranicznej państwa sąsiadującego z Rzeczpospolitą Polską, przekraczający granicę w celu pobytu w polskiej strefie przygranicznej na podstawie ważnego zezwolenia na przekraczanie granicy w ramach

małego ruchu granicznego, na zasadach określonych w umowie o małym ruchu granicznym zawartej przez Rzeczpospolitą Polską z tym państwem, są zwolnieni z obowiązku posiadania wiz.

art. 24e

Przepis odsyła w zakresie zasad wydawania zezwolenia na przekraczanie granicy w ramach małego ruchu granicznego do rozporządzenia nr 1931/2006. Wskazano przy tym, że w przypadku niespełnienia przez cudzoziemców warunków wskazanych w ww. rozporządzeniu odmawia mu się wydania zezwolenia.

art. 24f

W przepisie tym określa się tryb postępowania w sprawie wydawania zezwoleń na przekraczanie granicy w ramach małego ruchu granicznego, co stanowi konieczne uzupełnienie rozporządzenia nr 1931/2006. Wskazano zakres danych zamieszczanych w zezwoleniu na przekraczanie granicy w ramach małego ruchu granicznego.

art. 24g

Przepis określa przesłanki cofnięcia zezwolenia na przekraczanie granicy w ramach małego ruchu granicznego. W przypadku wydania decyzji o cofnięciu zezwolenia na przekraczanie granicy w ramach małego ruchu granicznego przewidziano zwrot wydanego dokumentu konsulowi, który je wydał.

art. 24h

Przepis ten ustanawia właściwość konsula w sprawie wydania, odmowy wydania lub cofnięcia zezwolenia na przekraczanie granicy w ramach małego ruchu granicznego. Decyzje konsulów w sprawie wydania lub cofnięcia zezwolenia są ostateczne.

art. 24i

Przepis określa przesłanki unieważnienia zezwolenia na przekraczanie granicy w ramach małego ruchu granicznego oraz tryb postępowania w tych sprawach. Unieważnienie zezwolenia będzie następowało bądź z mocy prawa (art. 90 ust. 3 lub art. 97 ust. 4), bądź przez wydanie decyzji o unieważnieniu. Decyzja o unieważnieniu zezwolenia będzie wydawana,

w tych przypadkach gdy, pomimo istnienia przesłanek do wydania decyzji o wydaleniu lub decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do opuszczenia terytorium Rzeczypospolitej Polskiej z uwagi na naruszenie zasad pobytu w ramach małego ruchu granicznego, przepisy prawne sprzeciwiają się wydaniu takich decyzji np. art. 89 ust. 1 lub art. 97 ust. 2 ustawy.

art. 24j

Przepis w ust. 1 daje podstawę do zatrzymania zezwolenia na przekraczanie granicy w ramach małego ruchu granicznego przez komendanta placówki Straży Granicznej w celu wyeliminowania z obiegu zezwoleń podlegających unieważnieniu w trybie odrębnej decyzji administracyjnej albo z mocy prawa, w przypadku wydania decyzji o wydaleniu lub decyzji o zobowiązaniu do opuszczenia terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Organ ten będzie także upoważniony do zatrzymania zezwoleń, którymi posługują się cudzoziemcy, pomimo istnienia obowiązku ich zwrotu na podstawie art. 15d ust. 4.

Ponadto w ust. 2 przewidziano upoważnienie dla ministra właściwego do spraw wewnętrznych, który w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw zagranicznych określi, w drodze rozporządzenia, tryb postępowania po zatrzymaniu podczas kontroli granicznej zezwolenia na przekraczanie granicy w ramach małego ruchu granicznego oraz wzór zaświadczenia o zatrzymaniu zezwolenia, uwzględniając konieczność uniemożliwienia korzystania z tego zezwolenia.

art. 24k

W przepisie tym przewidziano upoważnienie dla ministra właściwego do spraw wewnętrznych, który w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw zagranicznych określi, w drodze rozporządzenia, wzór formularza wniosku o wydanie zezwolenia na przekroczenie granicy w ramach małego ruchu granicznego oraz wzór zezwolenia na przekroczenie granicy w ramach małego ruchu granicznego.

Projektowane przepisy rozdziału 2a, wprowadzające zasady małego ruchu granicznego, stwarzają tylko ramy prawne do zawarcia stosownych umów z państwami sąsiednimi. To od przyjętych w tych umowach rozwiązań

będzie uzależniona skala przekroczeń przez cudzoziemców granicy na podstawie zezwolenia na przekraczanie granicy w ramach małego ruchu granicznego. W uzasadnieniu do projektu ustawy nie jest więc możliwe określenie skali skutków gospodarczych i społecznych wprowadzenia zasad małego ruchu granicznego, jak też ustalenie, czy i jaki będzie miał on wpływ na skalę ruchu granicznego odbywającego się na ogólnych zasadach.

17) rozdział 3

Zmiany przewidziane w rozdziale dotyczącym wiz mają na celu dalsze dostosowanie przepisów z tego zakresu do uregulowań wspólnotowych. Regulacje wskazanego rozdziału były już wielokrotnie zmieniane w związku ze zmieniającymi się przepisami Unii Europejskiej. Projektodawca dostrzegając, że przepisy wizowe wymagają wprowadzenia głębszych zmian, gdyż stały się już one mało czytelne, zdecydował o opracowaniu nowego rozdziału o wizach.

art. 25

Przepis określa zakres danych zamieszczanych w wizie.

art. 26

Ust. 1 wyraźnie przewiduje, że wiza jest wydawana jako wiza jednolita (pobykowa lub tranzytowa) albo jako wiza krajowa.

W ust. 2 określono, że wiza jednolita pobykowa uprawnia do jednego lub więcej wjazdów, pod warunkiem, że ani długość ciągłego pobytu, ani całkowita długość kolejnych pobytów na terytorium państw obszaru Schengen nie przekraczają 3 miesięcy w okresie 6 miesięcy liczonych od dnia pierwszego wjazdu na to terytorium.

Z ust. 3 wynika, że wiza jednolita tranzytowa uprawnia do przejazdu przez terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub innych państw obszaru Schengen drogą na terytorium innego państwa niż państwa obszaru Schengen, pod warunkiem że tranzyt nie przekracza 5 dni, a także do pobytu w strefie tranzytowej lotniska międzynarodowego. Regulacja uwzględnia unormowania wynikające z art. 1 ust. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 415/2003 z dnia 27 lutego 2003 r. w sprawie wydawania wiz na granicy, w

tym wydawania takich wiz marynarzom podróżującym tranzytem (Dz. Urz. WE L 64 z 7.03.2003, str. 1; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 19, t. 6, str. 119).

W ust. 4 wskazano, że wiza krajowa uprawnia do wjazdu i nieprzerwanego pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub kilku pobytów następujących po sobie, trwających łącznie dłużej niż 3 miesiące i nieprzekraczających łącznie roku w okresie ważności wizeny.

Ust. 5 dotyczy okresu pobytu na podstawie wizeny.

Z ust. 6 wynika, że na wniosek cudzoziemca może być wydana wiza krajowa, która przez okres 3 miesięcy licząc od daty jej ważności, uprawnia do wjazdu i pobytu także jako wiza jednolita pobytowa, jeżeli nie zachodzą przesłanki odmowy wydania wizeny krajowej oraz wizeny jednolitej pobytowej.

W ust. 7 przewidziano uregulowanie dotyczące okresu ważności wizeny.

art. 27

Przepis wprowadza do ustawy o cudzoziemcach w sposób czytelny uregulowania *acquis Schengen* dotyczące przypadków wydawania wizen jednolitych o ograniczonej ważności terytorialnej.

Zgodnie z ust. 1 wiza jednolita może być wydana cudzoziemcowi, który spełnia warunki określone w art. 5 ust. 1 lit. a i c – e kodeksu granicznego Schengen.

W ust. 2 pkt 1 wskazano, że wizeny jednolite o ograniczonej ważności terytorialnej, upoważniające do wjazdu i pobytu tylko na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej są wydawane cudzoziemcom, którzy nie spełniają warunków wjazdu, o których mowa w art. 5 ust. 1 lit. c – e kodeksu granicznego Schengen. W przepisie nie przewidziano wydawania wizen jednolitych o ograniczonej ważności terytorialnej, upoważniających do wjazdu i pobytu tylko na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej cudzoziemcom, którzy nie posiadają dokumentu podróży (nie spełniają warunku wjazdu, o którym mowa w art. 5 ust. 1 lit. a kodeksu granicznego Schengen). Wydawanie tego typu wizen zależy bowiem od uznania państw członkowskich, natomiast w art. 21a, zastępującym uchylany art. 144,

przewidziano możliwość wydawania cudzoziemcom zezwolenia na wjazd na terytorium Polski przez komendanta placówki Straży Granicznej, w szczególnych przypadkach, obejmujących sytuacje braku posiadania przez cudzoziemców dokumentu podróży.

art. 28

W przepisie odrębnie uregulowano cele, w jakich może być wydawana wiza. Uwzględniono przy tym cele, w których może być wydana wiza jednolita pobytowa lub wiza krajowa, możliwość wydawania wizy dyplomatycznej, służbowej i kurierskiej, a także wskazano, w jakich celach wydaje się tylko wizę krajową.

Jako jeden z celów wskazano przyjazd ze względów humanitarnych, ze względu na interes państwa lub zobowiązania międzynarodowe, uwzględniając art. 16 Konwencji Wykonawczej Schengen oraz art. 5 ust. 4 lit. c kodeksu granicznego Schengen.

W celu pełniejszego dostosowania przepisów ustawy o cudzoziemcach do *acquis* Schengen wśród celów, w których może być wydana wiza, nie wskazano już pobytu małoletniego w przypadku, o którym była mowa w art. 34 (obecnie zrezygnowano już bowiem z tego przepisu). Niezamieszczenie w rozdziale o wizach przepisu przewidującego wydawanie wiz w szczególnym trybie przez Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców oraz przepisu przewidującego wydawanie przez wojewodę wiz małoletnim cudzoziemcom urodzonym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na wniosek przedstawiciela ustawowego przebywającego na tym terytorium na podstawie wizy ma na celu zwiększenie przejrzystości ustawodawstwa polskiego, które uwzględnia *acquis* Schengen przewidujące, że wizy krótkoterminowe powinny być wydawane przez konsula lub na granicy.

Z brzmienia dotychczasowego art. 33 wynika, że wizy wydawane w trybie tego przepisu są wizami pobytowymi krajowymi (długoterminowymi), chociaż są one wydawane na okres nie dłuższy niż 3 miesiące, a więc tak jak wizy jednolite, co pozostaje w sprzeczności z *acquis* Schengen. Zatem w miejsce wiz pobytowych krajowych, o których mowa w art. 33, w projekcie ustawy przewiduje się możliwość wydawania przez konsula oraz

przez komendanta placówki Straży Granicznej wizej pobytowej jednolitej w celu przyjazdu ze względów humanitarnych, ze względu na interes państwa lub zobowiązania międzynarodowe. Wiza taka będzie mogła być wydana także jako wiza pobytowa jednolita z ograniczoną ważnością terytorialną tylko do terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Uzupełnieniem tego nowego rozwiązania zgodnego z *acquis Schengen* jest wprowadzenie w projekcie ustawy w art. 53a ust. 2. Zgodnie z tym przepisem możliwe będzie udzielenie zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony na okres nie dłuży niż 3 miesiące cudzoziemcowi przebywającemu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej nielegalnie, w stosunku do którego zachodzą szczególne przesłanki uregulowane w dotychczas obowiązującym przepisie art. 33 ustawy, poza przypadkiem wjazdu ze względu na konieczność poddania się zabiegom lekarskim służącym ratowaniu życia. W takim przypadku cudzoziemiec będzie mógł uzyskać wizę pobytową w celu, o którym mowa w art. 28 ust. 1 pkt 10.

W przepisie przewidziano dodatkowo wydawanie wiz w celu korzystania z uprawnień wynikających z posiadania Karty Polaka. Jest to konieczne ze względu na rozwiązania przyjęte w ustawie z dnia 7 września 2007 r. o Karcie Polaka (Dz. U. Nr 180, poz. 1280). Wprowadzenie nowego celu, w którym wydaje się wizej jest uzasadnione zmianami, jakie ustawa o Karcie Polaka wprowadziła bezpośrednio do postanowień ustaw regulujących sprawę zatrudnienia oraz podejmowania nauki i studiów przez cudzoziemców. Posiadacz Karty Polaka w myśl art. 6 ustawy z dnia 7 września 2007 r. może przebywać w Polsce w różnych celach, a nie tylko w jednym z wymienionych w przepisie, co uwzględnia proponowana regulacja.

art. 29

Przepis umożliwia wydawanie wiz w celu wykonywania pracy zarówno jako wiz pobytowych jednolitych, jak również jako wiz pobytowych krajowych. Przepis w nowym brzmieniu umożliwia wydanie cudzoziemcowi wiz w celu wykonywania pracy na okres pobytu do 3 miesięcy, w okresie 6 miesięcy od dnia pierwszego wjazdu, a także na okres pobytu powyżej 3 miesięcy, co jest zgodne z *acquis Schengen*.

art. 30

Zgodnie z przepisem wizę dyplomatyczną wydaje się szefowi i członkowi personelu misji dyplomatycznej, kierownikowi urzędu konsularnego i członkowi personelu konsularnego państwa obcego oraz innej osobie zrównanej z nimi na podstawie ustaw, umów lub powszechnie ustalonych zwyczajów międzynarodowych, a także członkom ich rodzin.

art. 31

W przepisie uregulowano, że wizę służbową wydaje się członkowi personelu administracyjnego i technicznego, członkowi personelu służby misji dyplomatycznej, pracownikowi konsularnemu, członkowi personelu służby urzędu konsularnego, innej osobie skierowanej do pracy w Rzeczypospolitej Polskiej oraz przyjeżdżającej służbowo zrównanej z nimi na podstawie ustaw, umów lub powszechnie ustalonych zwyczajów międzynarodowych, a także członkom ich rodzin.

art. 32

Przepis normuje, że cudzoziemcowi uprawnionemu do uzyskania dokumentów, o których mowa w art. 3 pkt 1, wydaje się wizę dyplomatyczną i służbową na okres pełnienia funkcji, z którą jest związane uprawnienie do uzyskania tego rodzaju wizy.

art. 33

Uregulowanie przewiduje, że wizę kurierską wydaje się kurierowi dyplomatycznemu.

art. 34

Zgodnie z ust. 1 cudzoziemcowi odmawia się wydania wizy jednolitej, jeżeli jego dane znajdują się w wykazie cudzoziemców, których pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest niepożądany, lub cudzoziemiec nie spełnia warunków wjazdu, o których mowa w art. 5 ust. 1 lit. a i c – e kodeksu granicznego Schengen.

W ust. 2 zastrzeżono, że przepis nie ma zastosowania do wiz jednolitych o ograniczonej ważności terytorialnej.

art. 35

Regulacja zawiera katalog przesłanek odmowy wydania wizy krajowej.

art. 36

W przepisie wskazano organy właściwe do wydania lub odmowy wydania wiz.

art. 37

Przepis dotyczy wydawania wiz na granicy.

W ust. 1 przewidziano, że komendant placówki Straży Granicznej może wydać wizę jednolitą na zasadach określonych w rozporządzeniu Rady (WE) nr 415/2003 z dnia 27 lutego 2003 r. w sprawie wydawania wiz na granicy, w tym wydawania takich wiz marynarzom podróżującym tranzytem (Dz. Urz. WE L 64 z 7.03.2003, str. 1; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 19, t. 6, str. 119).

Przewidziano w ust. 2 możliwość ograniczenia postępowania w sprawie wydania wizy na granicy do czynności wskazanych w art. 24 ustawy.

Ust. 3 dotyczy odnotowywania wydania decyzji o odmowie wydania wizy na granicy w dokumencie podróży cudzoziemca.

Zgodnie z ust. 4 Komendant Główny Straży Granicznej informuje właściwe organy innych państw obszaru Schengen o wydaniu na granicy wizy jednolitej o ograniczonej ważności terytorialnej, a także gromadzi informacje o wizach wydanych na granicy przez organy innych państw obszaru Schengen, upoważniających do wjazdu na terytorium tych państw.

art. 38

Przepis reguluje kwestie dotyczące składania wniosku o wydanie wizy. Wskazano zakres danych, które powinien zawierać wniosek oraz dokumenty do niego dołączane.

Przewidziano obowiązek dołączenia do wniosku o wydanie wizy dokumentów potwierdzających pokrycie przez ubezpieczyciela kosztów leczenia na terytorium państw obszaru Schengen w wysokości co najmniej 30 000 euro przez okres zamierzonego pobytu na tym terytorium – gdy cudzoziemiec ubiega się o wydanie wizy jednolitej pobytowej, co jest zgodne z rozdziałem V pkt 1.4 Wspólnych Instrukcji Konsularnych dla misji dyplomatycznych i urzędów konsularnych dotyczących wiz, a także

dokumentów potwierdzających posiadanie ubezpieczenia zdrowotnego w rozumieniu przepisów o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych lub pokrycie przez ubezpieczyciela kosztów leczenia na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez okres zamierzonego pobytu na tym terytorium – gdy cudzoziemiec ubiega się o wydanie wizy krajowej, co odpowiada przesłance odmowy wydania wizy krajowej, o której mowa w art. 35 pkt 4.

art. 39

Regulacja odnosi się do konsultacji możliwości wyrażenia zgody na wydanie wizy jednolitej w kraju lub przez organ wizowy innego państwa obszaru Schengen. Projektowane przepisy uwzględniają unormowania wynikające z Konwencji Wykonawczej Schengen.

W stosunku do poprzednio obowiązującego brzmienia przepisu (art. 45a obowiązującej ustawy) zaproponowano następujące zmiany:

Celem projektowanych zmian w ust. 2 pkt 2 oraz w ust. 6 jest zapewnienie większej przejrzystości w stosowaniu przepisów dorobku prawnego Schengen dotyczących prowadzenia konsultacji wizowych, przez wskazanie w przepisie wszystkich typów konsultacji wizowych, którym podlegać może wniosek wizowy oraz ujednoczenie dla wszystkich typów konsultacji terminów, z upływem których możliwe jest podjęcie przez konsula decyzji wizowej w przypadku braku reakcji ze strony centralnego organu wizowego.

Zmiana ust. 3 ma na celu zapewnienie jednoznacznej podstawy konsultowania wiz pobytowych krajowych ważnych tak samo, jak wize pobytowe jednolite, w przypadku wniosków wpływających z innych państw obszaru Schengen. Niezależnie od tego zmiana koresponduje z inicjatywą Republiki Słoweńskiej w sprawie zmiany części 1 i części 2 dokumentu Schengen Consultation Network (technical specification), która wprowadzając zmiany w formularzach konsultacyjnych, umożliwi przekazywanie w toku konsultacji informacji na temat wiz pobytowych krajowych ważnych tak samo, jak wize pobytowe jednolite.

W ust. 7 wskazano, że ust. 5 i 6 w zakresie dotyczącym terminów nie stosuje się, w przypadku gdy inne terminy wynikają z umów międzynarodowych o ułatwieniach wizowych zawartych z Unią Europejską.

Przewidywane w ust. 9 uregulowanie stanowi, że wiza wydawana na granicy przez komendanta placówki Straży Granicznej nie wymaga zgody Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców, co jest zgodne z rozporządzeniem Rady (WE) nr 415/2003 z dnia 27 lutego 2003 r. w sprawie wydawania wiz na granicy, w tym wydawania takich wiz marynarzom podróżującym tranzytem.

art. 40

Przepis przewiduje, że przed wydaniem wizeny jednolitej, do której nie stosuje się art. 17 ust. 2 Konwencji Wykonawczej Schengen, lub wizeny krajowej, organ właściwy do jej wydania może zwrócić się do Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców z wnioskiem o przekazanie informacji, czy wobec cudzoziemca zachodzą okoliczności do odmowy wydania wizeny jednolitej lub krajowej.

Projektowana regulacja ma na celu określenie sytuacji, w których organ wizowy jest uprawniony do zwrócenia się do Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców z wnioskiem o przekazanie informacji, czy wobec cudzoziemca zachodzą okoliczności do odmowy wydania wizeny jednolitej lub krajowej oraz zapewnienie jednoznacznej podstawy prawnej dla uczestnictwa w procesie konsultacji wizowych organów, o których mowa w art. 39 ust. 2 pkt 1.

art. 41

Regulacja odnosi się do zamieszczania wizeny krajowej w dokumencie podróży lub polskim dokumencie tożsamości cudzoziemca (wyjątkowo także na blankiecie wizowym). Ponadto uregulowano sposób i tryb postępowania w przypadku błędów pisarskich i oczywistych omyłek w wizie.

W stosunku do obecnie obowiązującego brzmienia regulacji w ust. 1 doprecyzowano, że wskazane dokumenty, w których zamieszcza się wizeny,

dotyczą wizy krajowej. Dokumenty, w których zamieszcza się wizy jednolite określają przepisy wspólnotowe, zwłaszcza przepisy Wspólnych Instrukcji Konsularnych dla misji dyplomatycznych i urzędów konsularnych dotyczących wiz.

Natomiast w ust. 2 – 5 doprecyzowano, że wymienione w tych przepisach czynności organów dotyczą wiz krajowych. Zasady postępowania w przypadku wiz jednolitych określają przepisy Wspólnych Instrukcji Konsularnych dla misji dyplomatycznych i urzędów konsularnych dotyczących wiz.

art. 42

Przepis określa przesłanki przedłużenia cudzoziemcowi przebywającemu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej wizy jednolitej pobytowej lub wizy krajowej. Ponadto wskazuje tryb przedłużenia takiej wizy.

Przepis przewiduje, że gdy cudzoziemiec przebywa w szpitalu, a jego stan zdrowia wyklucza przewiezienie lub wyjazd do innego państwa, wówczas wizę przedłuża się do dnia, w którym stan jego zdrowia pozwoli na opuszczenie terytorium Polski. Jednocześnie przewidziano, że przedłużenie wizy następuje przez zamieszczenie naklejki wizowej w dokumencie podróży cudzoziemca. Przedłużenia wizy dokonuje wojewoda właściwy ze względu na miejsce pobytu cudzoziemca. Może on to zrobić tylko jednokrotnie.

W ust. 7 nałożono na wojewodę obowiązek informowania o przedłużeniu wizy jednolitej pobytowej wydanej przez organ innego państwa obszaru Schengen właściwego organu tego państwa, zgodnie z ust. 8 decyzji Komitetu Wykonawczego z dnia 14 grudnia 1993 r. przedłużającej wizę jednolitą.

art. 43

Uregulowanie przewiduje obowiązek złożenia przez cudzoziemca wniosku o przedłużenie wizy, wskazując przy tym termin wykonania tego obowiązku.

Dotychczas obowiązujący przepis przewidywał, że cudzoziemcowi, który złożył wniosek o przedłużenie wizy w terminie przewidzianym w ust. 1 wojewoda wydawał wizę do czasu zakończenia postępowania w pierwszej instancji. Proponowana w ust. 4 regulacja stanowi, że w przypadku gdy cudzoziemiec złożył wniosek o przedłużenie wizy w terminach, o których mowa w ust. 1, wojewoda wydaje mu wizę pobytową krajową na okres postępowania w sprawie przedłużenia wizy i anuluje ją po wydaniu decyzji ostatecznej w tej sprawie.

art. 44

Przepis zawiera katalog przesłanek unieważnienia wizy krajowej. W przypadku wizy jednolitej ustawa odsyła w tym zakresie do załącznika V do kodeksu granicznego Schengen oraz decyzji Komitetu Wykonawczego z dnia 14 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnych zasad anulowania, unieważniania lub skracania okresu ważności wizy jednolitej (Dz. Urz. WE L 239 z 22.09.2000, str. 154; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 19, t. 2, str. 131).

W ust. 5 przewidziano, że decyzję o unieważnieniu wizy może wydać nie tylko komendant placówki Straży Granicznej, ale i komendant oddziału Straży Granicznej, co jest zgodne z ust. 2 decyzji Komitetu Wykonawczego z dnia 14 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnych zasad anulowania, unieważniania lub skracania okresu ważności wizy jednolitej. Zgodnie z ust. 6 od decyzji komendanta placówki Straży Granicznej lub komendanta oddziału Straży Granicznej o unieważnieniu wizy będzie przysługiwało odwołanie do Komendanta Głównego Straży Granicznej.

W ust. 9 przewidziano, że Komendant Główny Straży Granicznej informuje o wydaniu decyzji o unieważnieniu wizy pobytowej jednolitej wydanej przez organ innego państwa obszaru Schengen właściwy organ tego państwa, podając przyczynę unieważnienia, co uwzględnia przepisy ust. 1 i 2 decyzji Komitetu Wykonawczego z dnia 14 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnych zasad anulowania, unieważniania lub skracania okresu ważności wizy jednolitej.

art. 45

Uregulowanie odnosi się do sytuacji, gdy cudzoziemiec jest obowiązany opuścić terytorium Polski.

Przepis ust. 1 został uproszczony w stosunku do obowiązującego obecnie. Uwzględniono możliwość posiadania przez cudzoziemców dokumentu uprawniającego do pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, który został wydany również przez inne państwo obszaru Schengen, zgodnie z art. 21 Konwencji Wykonawczej Schengen.

W ust. 2 uwzględniono fakt, że polskie organy nie wydają już rozporządzeń znoszących obowiązek wizowy, z uwagi na wspólną politykę wizową prowadzoną w Unii Europejskiej. Uwzględniono ponadto możliwość posiadania przez cudzoziemca dokumentu uprawniającego do pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej wydanego również przez inne państwo obszaru Schengen zgodnie z art. 21 Konwencji Wykonawczej Schengen.

Natomiast zgodnie z ust. 5 cudzoziemiec, do którego stosuje się częściowe lub całkowite zniesienie obowiązku wizowego zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 539/2001 z dnia 15 marca 2001 r. wymieniającym państwa trzecie, których obywatele muszą posiadać wizy podczas przekraczania granic zewnętrznych, oraz te, których obywatele są zwolnieni z tego wymogu (Dz. Urz. WE L 81 z 21.03.2001, str. 1, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 19, t. 4, str. 65, z późn. zm.) jest obowiązany opuścić terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przed upływem czasu pobytu określonego w tym rozporządzeniu, chyba że posiada ważny dokument uprawniający do pobytu na tym terytorium.

art. 46

Uregulowanie zawiera upoważnienie dla ministra właściwego do spraw zagranicznych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw wewnętrznych do określenia, w drodze rozporządzenia dokumentów potwierdzających pełnienie funkcji szefów i członków personelu misji dyplomatycznych, kierowników urzędów konsularnych i członków personelu konsularnego państw obcych oraz innych osób zrównanych z nimi na podstawie ustaw, umów lub powszechnie ustalonych zwyczajów

międzynarodowych oraz status członków ich rodzin, a także wzorów tych dokumentów i oznaczenie wiz wydawanych ww. osobom.

art. 47

Przepis stanowi delegację dla ministra właściwego do spraw wewnętrznych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw zagranicznych do wydania rozporządzenia określającego oznaczenie wiz, wzór wizek krajowej, wzór blankietu wizowego, wzory formularzy wniosków o wydanie wizek lub jej przedłużenie, sposób odnotowywania przyjęcia wniosku wizowego, sposób przekazywania przez konsula Szefowi Urzędu do Spraw Cudzoziemców danych z wniosku o wydanie wizek w celu przeprowadzenia konsultacji, o których mowa w art. 39 lub przekazania informacji, o których mowa w art. 40, sposób zamieszczania wizek krajowej w dokumencie podróży oraz sposób zamieszczania wizek krajowej w dokumencie podróży oraz anulowania wizek krajowej wydawanej w toku postępowań: o przedłużenie wizek, wydanie zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony, zezwolenia na osiedlenie się lub zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego WE oraz sposób odnotowywania przez komendanta placówki Straży Granicznej lub komendanta oddziału Straży Granicznej wydania decyzji o odmowie wydania wizek lub unieważnieniu wizek w dokumencie podróży.

Sposób zamieszczania wizek jednolitych w dokumencie podróży oraz ich anulowania określają przepisy wspólnotowe, tj. Wspólne Instrukcje Konsularne dla misji dyplomatycznych i urzędów konsularnych dotyczących wizek oraz decyzja Komitetu Wykonawczego z dnia 14 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnych zasad anulowania, unieważniania lub skracania okresu ważności wizek jednolitej.

art. 48

Zgodnie z przepisem, w zakresie nie uregulowanym przepisami rozdziału o wizek, stosuje się przepisy Wspólnych Instrukcji Konsularnych dla misji dyplomatycznych i urzędów konsularnych dotyczących wizek. Zamieszczenie w ustawie przedmiotowej regulacji ułatwi stosowanie odpowiednich przepisów przez organy wydające wizek.

18) art. 53

Wprowadzona w ust. 1 zmiana polega na rozszerzeniu dotychczasowego kręgu podmiotów, którym udziela się zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony. W projekcie w dodawanym pkt 19 przewidziano udzielanie zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony cudzoziemcom posiadającym uprawnienie do wykonywania pracy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na zasadach określonych w aktach prawnych wydanych przez organy powołane na mocy Układu ustanawiającego stowarzyszenie między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Turcją, podpisanego w Ankarze dnia 12 września 1963 r. (Dz. Urz. WE L 217 z 29.12.1964, str. 3687). Wprowadzana regulacja ma na celu dostosowanie polskiego prawa do orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości WE.

Proponowana zmiana ust. 6 pkt 1 jest związana z wprowadzeniem w miejsce wiz pobytowych krajowych wydawanych w trybie art. 33 ust. 1 szczególnego rodzaju krótkoterminowych zezwoleń na zamieszkanie na czas oznaczony udzielanych cudzoziemcom przebywającym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej nielegalnie (art. 53a ust. 2) oraz wiz pobytowych jednolitych upoważniających tylko do wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w celu przyjazdu ze względów humanitarnych, ze względu na interes państwa lub zobowiązania międzynarodowe, o których mowa w art. 28 ust. 1 pkt 10. Wprowadzona zmiana przewiduje, że cudzoziemiec przebywający na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony udzielonego w szczególnym trybie art. 53a ust. 2 lub na podstawie wizej pobytowej jednolitej upoważniającej tylko do wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w celu, o którym mowa w art. 28 ust. 1 pkt 10 nie może ubiegać się o zezwolenie na zamieszkanie na czas oznaczony na podstawie przepisów art. 53 ust. 1. Wyjątek w omawianym przypadku będą stanowili cudzoziemcy będący ofiarami handlu ludźmi ubiegający się o zezwolenie na zamieszkanie na czas oznaczony z tego tytułu. Powyższe rozwiązanie jest analogiczne z dotychczas obowiązującymi przepisami przewidującymi, że cudzoziemiec przebywający na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie wizej pobytowej krajowej wydanej w trybie art. 33 ust. 1 nie

może ubiegać się o udzielenie zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony.

Zmiana ust. 8 pkt 2 polega na wskazaniu, że przepisu art. 53 ust. 1 pkt 16 nie stosuje się do cudzoziemca wykonującego pracę lub działalność gospodarczą we własnym imieniu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, chyba że cudzoziemiec ubiega się o wydanie kolejnego zezwolenia na podstawie pkt 16. Cudzoziemiec, o którym mowa w ust. 1 pkt 16, ma uprawnienie do wykonywania pracy bez zezwolenia (art. 87 ust. 1 pkt 2a ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy) oraz prowadzenia działalności gospodarczej (art. 13 ust. 2 lit. c ustawy o swobodzie działalności gospodarczej), które to uprawnienia są związane z uzyskaniem zezwolenia na zamieszkanie na podstawie art. 53 ust. 1 pkt 16 ustawy o cudzoziemcach. Równocześnie, obecny przepis art. 53 ust. 8 pkt 2 uniemożliwia uzyskanie przedłużenia zezwolenia na warunkach art. 53 ust. 1 pkt 16, co powoduje wygaśnięcie uprawnień określonych w przepisach o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy lub konieczność zaprzestania działalności gospodarczej, czyli likwidacji przedsiębiorstwa.

19) art. 53a ust. 2

Proponowana zmiana polega na wprowadzeniu możliwości udzielania zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony cudzoziemcom przebywającym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej nielegalnie, jeżeli przepisy prawa polskiego wymagają od cudzoziemca osobistego stawienia przed polskim organem władzy publicznej, wyjątkowa sytuacja osobista wymaga obecności cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, wymaga tego interes Rzeczypospolitej Polskiej lub organ właściwy do prowadzenia postępowania w sprawie zwalczania handlu ludźmi stwierdza, że cudzoziemiec jest prawdopodobnie ofiarą handlu ludźmi w rozumieniu decyzji ramowej Rady z dnia 19 lipca 2002 r. w sprawie zwalczania handlu ludźmi (Dz. Urz. WE L 203 z 1.08.2002, str. 1; Dz. Urz. Polskie wydanie specjalne, rozdz. 19, t. 6, str. 52). Proponowana regulacja ma charakter szczególny i umożliwia organom administracji

publicznej udzielanie cudzoziemcom przebywającym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej nielegalnie, zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony w szczególnie uzasadnionych przypadkach wymagających obecności cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Proponowana regulacja ma zastąpić uchylony przepis art. 33 ust. 1, poza przypadkiem wjazdu ze względu na konieczność poddania się zabiegom lekarskim służącym ratowaniu życia. W takim przypadku cudzoziemiec będzie mógł uzyskać wizę pobytową w celu, o którym mowa w art. 28 ust. 1 pkt 10.

20)art. 53b

Projektowana zmiana ust. 1 polega na poprawieniu oznaczenia przepisu, do którego odsyła się w regulacji, bowiem dotychczas bezustępowy art. 53a po zmianach wprowadzonych w projekcie ustawy będzie podzielony na dwa ustępy.

Zmiana dotychczasowej regulacji ust. 4 polega na zwolnieniu z obowiązku udokumentowania posiadania ubezpieczenia zdrowotnego oraz stabilnego i regularnego źródła dochodu małoletnie dziecko cudzoziemca pozostającego w związku małżeńskim z obywatelem polskim, posiadającego zezwolenie na zamieszkanie na czas oznaczony udzielone na podstawie art. 53 ust. 1 pkt 6 lub posiadającego zezwolenie na osiedlenie się udzielone w związku z pozostawaniem w związku małżeńskim z obywatelem polskim ubiegającego się o udzielenie zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony w celu połączenia z rodziną. Powyższa regulacja ułatwi udzielanie zezwoleń na zamieszkanie na czas oznaczony małoletnim dzieciom cudzoziemców pozostających w związku małżeńskim z obywatelem polskim. Ponadto ww. zwolnienie będzie dotyczyło także członka rodziny cudzoziemca posiadającego status uchodźcy, gdy wniosek o udzielenie zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony został złożony przed upływem 6 miesięcy od dnia uzyskania statusu uchodźcy lub ochrony uzupełniającej. Należy zwrócić uwagę, że został wydłużony okres z 3 do 6 miesięcy, w którym nie wymaga się wykazania

przez cudzoziemca stabilnego i regularnego źródła dochodu wystarczającego na pokrycie kosztów utrzymania.

Wprowadzenie ust. 5a ma na celu doprecyzowanie, że w ramach ustalania wysokości kosztów zamieszkania cudzoziemca w Rzeczypospolitej Polskiej, o których mowa w ust. 5, uważa się, że koszty te obejmują co najmniej wysokość stałych opłat związanych z eksploatacją zajmowanego lokalu w rozliczeniu na liczbę osób zamieszkujących w tym lokalu, a ponadto obejmują opłaty za dostawy do lokalu energii, gazu, wody oraz odbiór ścieków, odpadów i nieczystości ciekłych. Powyższa regulacja usprawni prowadzenie postępowań w sprawie udzielania zezwoleń na zamieszkanie na czas oznaczony i umożliwi uwzględnienie faktycznych kosztów pobytu cudzoziemca w Rzeczypospolitej Polskiej w ramach badania, czy cudzoziemiec posiada dochód wystarczający do pokrycia kosztów utrzymania siebie i członków rodziny pozostających na jego utrzymaniu.

21)art. 53c

Wprowadzanie powyższej regulacji jest związane z dostosowaniem polskiego prawa do orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości WE, które nakłada na Rzeczpospolitą Polską obowiązek uwzględnienia przepisu art. 41 ust. 1 Protokołu dodatkowego do Układu ustanawiającego stowarzyszenie między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Turcją (Dz. Urz. WE L 293 z 29.12.1972, str. 4; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 11, t. 11, str. 43), zatwierdzonego rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2760/72 z dnia 19 grudnia 1972 r. dotyczącym Protokołu dodatkowego oraz Protokołu finansowego, podpisanych dnia 23 listopada 1970 r. załączonych do Układu ustanawiającego stowarzyszenie między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Turcją i odnoszącego się do środków, które należy podjąć w celu ich wprowadzenia w życie (Dz. Urz. WE L 293 z 29.12.1972, str. 1; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 11, t. 11, str. 41) w postępowaniu o udzielenie zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony obywatelom Republiki Tureckiej, w

związku z prowadzeniem lub zamiarem prowadzenia działalności gospodarczej na własny rachunek na podstawie przepisów obowiązujących w tym zakresie w Rzeczypospolitej Polskiej. Ze wskazanego przepisu wynika zakaz wprowadzania wobec obywateli tureckich będących w ww. sytuacji jakichkolwiek nowych ograniczeń materialnych lub proceduralnych w stosunku do tych, jakie istniały w dniu wejścia w życie ww. Protokołu w stosunku do Polski, czyli w dniu 1 maja 2004 r.

22)art. 54

Wprowadzana zmiana polega na dodaniu pkt 3a wskazującego, że zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony, o którym mowa w art. 53 ust. 1 pkt 7, udziela się członkowi rodziny cudzoziemca zamieszkującego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w związku z udzieleniem ochrony uzupełniającej. Dotychczasowy przepis został uzupełniony w konsekwencji wprowadzenia instytucji „ochrony uzupełniającej” do ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w drodze ustawy z dnia 11 kwietnia 2008 r. o zmianie ustawy o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 70, poz. 416). Uprawnienie powyższe zostało przyznane w związku z tym, że pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej cudzoziemców, którym zostanie udzielona ochrona uzupełniająca, będzie długotrwały. Ponadto ustawą z dnia 11 kwietnia 2008 r. w innych ustawach zrównano uprawnienia osób, którym nadano status uchodźcy z uprawnieniami osób, którym udzielono ochrony uzupełniającej.

23)art. 56 ust. 2

Projektowana zmiana ust. 2 pkt 6 polega na poprawieniu oznaczenia przepisu art. 53a ust. 1, do którego odsyła się w zmienianym uregulowaniu, bowiem dotychczasowy bezustępowy art. 53a po zmianach wprowadzonych w projekcie ustawy będzie podzielony na dwa ustępy.

W ust. 2 wskazane są okresy, na które udziela się zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony cudzoziemcom, których pobyt na terytorium

Polski jest zależny od pobytu innego cudzoziemca. W pkt 7 przepisu przewidziano, że zezwolenie na zamieszkanie na czas oznaczony cudzoziemcowi, o którym mowa w art. 53a ust. 2, udzielane jest na okres niezbędny do realizacji celu w którym zostało wydane lub do podjęcia decyzji o współpracy z organem właściwym do prowadzenia postępowania w sprawie zwalczania handlu ludźmi, nie dłuższy niż 3 miesiące.

24)art. 57

Przepis dotyczy odmowy udzielenia zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony.

Dodanie w ust. 1 pkt 8a, wskazującego jako jedną z przesłanek odmowy udzielenia zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony, koresponduje z przesłanką odmowy określoną w obecnym pkt 8, tj. niewywiązywaniem się ze zobowiązań podatkowych wobec Skarbu Państwa. W obu przypadkach odmowa udzielenia ww. zezwolenia jest bowiem tak samo zasadna.

Zmiana ust. 3 ma charakter redakcyjny, a ponadto w przepisie przewidziano, że nie można odmówić udzielenia zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony cudzoziemcowi, będącemu małoletnim dzieckiem cudzoziemca, urodzonym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, przebywającym na tym terytorium bez opieki, oraz małoletnim dzieckiem cudzoziemca, posiadającego zezwolenie na zamieszkanie na czas oznaczony, urodzonym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, a także cudzoziemcowi, który osiągnął pełnoletność w czasie pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i złożył wniosek o udzielenie zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony w ciągu roku od dnia osiągnięcia pełnoletności – jeżeli wyłączną podstawą odmowy byłby nielegalny pobyt tego cudzoziemca (ust. 3 pkt 3 i 6). W przypadku cudzoziemca, który osiągnął pełnoletność, wymagany będzie przy tym dodatkowo szczególnie ważny interes cudzoziemca przemawiający za udzieleniem zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony.

W ust. 3 pkt 5 przewidziano ponadto, że również cudzoziemcowi ubiegającemu się o udzielenie zezwolenia na zamieszkanie na czas

oznaczony ze względu na okoliczności, o których mowa w art. 53 ust. 1 pkt 1, czasowo oddelegowanemu w celu świadczenia usług na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez pracodawcę mającego siedzibę na terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej, uprawnionemu do przebywania i zatrudnienia na terytorium tego państwa, nie można odmówić udzielenia tego zezwolenia, jeżeli wyłączną podstawą odmowy byłby nielegalny pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Wprowadzenie powyższej regulacji jest związane z koniecznością dostosowania polskiego prawa do postanowień wyroku C-168/04 Trybunału Sprawiedliwości WE.

Ust. 4 i 5 zostały uchylone w związku z zamieszczeniem ich treści w ust. 3 pkt 2 i 4.

Potrzeba wprowadzenia ust. 8 wynika z konieczności dostosowania przepisów ustawy o cudzoziemcach do orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości WE. Dodawany przepis przewiduje przypadki, kiedy nie można odmówić udzielenia zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony cudzoziemcowi, który posiada dostęp do rynku pracy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na zasadach określonych w aktach prawnych wydanych przez organy powołane na mocy Układu ustanawiającego stowarzyszenie między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Turcją, podpisanego w Ankarze dnia 12 września 1963 r. (Dz. Urz. WE L 217 z 29.12.1964, str. 3687).

Dodanie ust. 9 wiąże się z wprowadzeniem w art. 53a w ust. 2 szczególnego rodzaju zezwoleń na zamieszkanie na czas oznaczony udzielanych tylko w enumeratywnie wymienionych szczególnych przypadkach. Z uwagi na fakt, że powyższe zezwolenie będzie udzielane tylko w wyjątkowych przypadkach, przepisy art. 57 ust. 1 pkt 1,2 i 3 – 9 oraz ust. 2 – 7, wskazujące przyczyny odmowy udzielenia zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony, nie będą miały zastosowania do tego typu zezwoleń.

25)art. 58

Zmiana zaproponowana w ust. 1 pkt 2 ma na celu wyłączenie możliwości cofnięcia cudzoziemcowi zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony, jeżeli jego dane znajdują się w Systemie Informacji Schengen dla celów odmowy wjazdu. W takiej sytuacji ma bowiem zastosowanie art. 25 ust. 2 Konwencji Wykonawczej Schengen.

Przewidziano uchylenie przesłanki cofnięcia zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony określonej w ust. 1 pkt 3, tj. wykorzystywanie zezwolenia do realizacji innego celu niż ten, dla którego zostało udzielone.

W ust. 2, w konsekwencji zmian w art. 57, wskazano, które przepisy dotyczące odmowy udzielenia zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony będą miały zastosowanie do cofnięcia tego zezwolenia.

26)art. 60

W ust. 2 doprecyzowano, że udzielenie małoletniemu cudzoziemcowi zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony w celu połączenia z rodziną wymaga przedstawienia zgody osób sprawujących nad nim władzę rodzicielską. Powyższe rozwiązanie ma na celu uniknięcie sytuacji, w których małoletni cudzoziemiec przebywa w Rzeczypospolitej Polskiej bez wiedzy i zgody osób, które sprawują nad nim władzę rodzicielską.

Zmiana ust. 5a pkt 1 wiąże się z doprecyzowaniem pojęcia kosztów zamieszkania w art. 53b ust. 5a i polega na odstąpieniu od wymogu formalnego dołączania do wniosku o udzielenie zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony, oprócz tytułu prawnego do lokalu mieszkalnego, także dokumentów potwierdzających wysokość kosztów zamieszkania. Wysokość kosztów zamieszkania będzie badana w trakcie postępowania o udzielenie zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony, tj. po złożeniu wniosku w tej sprawie. Proponowana zmiana polega również na poprawieniu oznaczenia przepisu art. 53a ust. 1, do którego odsyła regulacja, ponieważ dotychczasowy bezustępowy art. 53a po zmianach wprowadzonych w projekcie ustawy będzie podzielony na ust. 1 i ust. 2.

W ust. 5a w pkt 4 uregulowano sytuację, gdy o udzielenie zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony ubiega się małoletni cudzoziemiec.

Nałożono obowiązek przedstawienia zgody na jego pobyt w Rzeczypospolitej Polskiej osób sprawujących nad nim władzę rodzicielską. Powyższe rozwiązanie ma na celu uniknięcie sytuacji, w których małoletni cudzoziemiec przebywa w Rzeczypospolitej Polskiej bez wiedzy i zgody osób, które sprawują nad nim władzę rodzicielską.

27)art. 61

W ust. 1 określono termin do złożenia wniosku o udzielenie zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony przez cudzoziemca przebywającego w Rzeczypospolitej Polskiej. Przewidziano, że termin nie obowiązuje cudzoziemców przebywających w Polsce na podstawie wizy pobytowej jednolitej, upoważniającej do wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w celu przyjazdu ze względów humanitarnych, ze względu na interes państwa lub zobowiązania międzynarodowe oraz cudzoziemców ubiegających się o udzielenie zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony w trybie art. 53a ust. 2. Cudzoziemcy przebywający na podstawie ww. wizy nie będą mogli ubiegać się o udzielenie zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony, z wyłączeniem przypadku ubiegania się o udzielenie zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony dla ofiar handlu ludźmi, co odpowiada dotychczasowym regulacjom dotyczącym cudzoziemców przebywających na podstawie wizy wydanej w trybie art. 33 ustawy o cudzoziemcach. Z kolei o udzielenie zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony w trybie art. 53a ust. 2 będą mogli ubiegać się także cudzoziemcy przebywający w Polsce nielegalnie.

Jednocześnie w ust. 1a wskazano, że wniosek cudzoziemca przebywającego w Polsce na podstawie zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony, udzielonego w szczególnym trybie, o którym mowa w art. 53a ust. 2, lub na podstawie wizy pobytowej jednolitej upoważniającej tylko do wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w celu przyjazdu ze względów humanitarnych, ze względu na interes państwa lub zobowiązania międzynarodowe, o której mowa w art. 28 ust. 1 pkt 10, pozostawia się bez rozpoznania. Powyższe odpowiada dotychczasowej regulacji art. 61 ust. 1 ustawy o cudzoziemcach, przewidującej

pozostawienie wniosku o udzielenie ww. zezwolenia bez rozpoznania, jeżeli został on złożony przez cudzoziemca przebywającego w Polsce na podstawie wizej pobytowej krajowej wydanej w trybie art. 33 ust. 1. Wskazano jednak przy tym, że uregulowania nie stosuje się w przypadku, gdy z wnioskiem o udzielenie zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony występuje cudzoziemiec będący ofiarą handlu ludźmi. Powyższe rozwiązanie jest zgodne z art. 8 ust. 1 dyrektywy Rady 2004/81/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie dokumentu pobytowego wydawanego obywatelom państw trzecich, którzy są ofiarami handlu ludźmi lub wcześniej byli przedmiotem działań ułatwiających nielegalną imigrację, którzy współpracują z właściwymi władzami (Dz. Urz. WE L 261, z 6.08.2004; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 19, t. 7, str. 69).

Proponowana zmiana ust. 3 ma na celu zwiększenie przejrzystości ustawodawstwa polskiego uwzględniającego *acquis* Schengen przez odejście od regulacji prawnych przewidujących wydawanie wiz krótkoterminowych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Zgodnie ze zmienionym przepisem, jeżeli wniosek o udzielenie zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony został złożony w terminie, o którym mowa w ust. 1, wojewoda wydaje cudzoziemcowi wizę pobytową krajową na okres postępowania w sprawie udzielenia zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony i anuluje ją po wydaniu decyzji ostatecznej w tej sprawie.

28)art. 62

Zmianie uległ ust. 1, wskazujący wojewodę jako organ właściwy do wydania decyzji w sprawie udzielenia zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony. Dotychczas obowiązująca regulacja przewiduje, że decyzję w sprawie udzielenia zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony wydaje wojewoda właściwy ze względu na miejsce zamierzonego pobytu cudzoziemca w Polsce. W związku z występującymi w praktyce trudnościami w ustaleniu miejsca zamierzonego pobytu cudzoziemca, często różnym od miejsca jego faktycznego pobytu, w

projekcie ustawy zaproponowano zmianę tej regulacji. Zgodnie ze zmienionym przepisem decyzję w sprawie udzielenia zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony wydaje wojewoda właściwy ze względu na miejsce pobytu cudzoziemca. Wojewoda właściwy ze względu na miejsce zamierzonego pobytu cudzoziemca pozostanie organem właściwym w sprawie udzielenia ww. zezwolenia w przypadku cudzoziemca przebywającego za granicą.

Zmiany przewidziane w ust. 3 i 4 zostały wprowadzone w konsekwencji zmiany brzmienia ust. 1.

W ust. 5 przewidziano, w przypadku udzielania zezwoleń na zamieszkanie na czas oznaczony w trybie art. 53a ust. 2, wprowadzenie krótszego, siedmiodniowego terminu, w którym komendant oddziału Straży Granicznej, komendant wojewódzkiego Policji, Szef Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, a w razie potrzeby także konsul, mają obowiązek przekazać wojewodzie informacje, czy wjazd i pobyt cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej stanowią zagrożenie dla obronności lub bezpieczeństwa państwa albo ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego. Przewidziane w art. 53a ust. 2 zezwolenie na zamieszkanie na czas oznaczony udzielane będzie na okres nie dłuższy niż 3 miesiące tylko w wyjątkowych, enumeratywnie wymienionych w ustawie przypadkach, dlatego też zasadne jest skrócenie czasu trwania postępowania o udzielenie przedmiotowego zezwolenia.

Zmiany ust. 7b i 8a są konsekwencją wprowadzenia w ustawie skrótu „Konwencja Wykonawcza Schengen”.

W nowym ust. 8b ustalono, że w postępowaniu w sprawie udzielenia lub cofnięcia zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony, przy wykonaniu czynności mających na celu ustalenie okoliczności, o których mowa w art. 57 ust. 1 pkt 6, nie stosuje się art. 79 Kodeksu postępowania administracyjnego. Powyższe umożliwi organom administracji publicznej – w postępowaniu administracyjnym przy wykonaniu czynności mających na celu ustalenie, czy cudzoziemiec w postępowaniu o udzielenie zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony złożył wniosek lub dołączył do niego dokumenty zawierające nieprawdziwe dane osobowe

lub fałszywe informacje, jak również czy zeznał nieprawdę lub zataił prawdę albo, w celu użycia za autentyczny, podrobił lub przerobił dokument bądź takiego dokumentu jako autentycznego używał – uniknąć konieczności zawiadomiania strony o miejscu i terminie przeprowadzania dowodu ze świadków, biegłych lub oględzin oraz umożliwienia jej udziału w ww. czynnościach.

Za przedmiotową regulacją przemawia cel i charakter przeprowadzania ww. czynności wyjaśniających w postępowaniu w sprawach cudzoziemców, podobnie jak to ma miejsce w sytuacji, o której mowa w art. 55 ustawy o cudzoziemcach, przy ustalaniu, czy związek małżeński cudzoziemca nie został zawarty w celu obejścia przepisów dotyczących legalizacji pobytu, gdzie stosowanie art. 79 Kodeksu postępowania administracyjnego również zostało wyłączone. Powyższa regulacja ma na celu usprawnienie postępowania administracyjnego w sprawach udzielania cudzoziemcom zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony.

Projektowana zmiana ust. 9 pkt 2 polega na wskazaniu, że wojewoda informuje o cofnięciu zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony komendanta oddziału Straży Granicznej i komendanta wojewódzkiego Policji. Zgodnie z obowiązującym przepisem wojewoda o cofnięciu zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony informuje Komendanta Głównego Straży Granicznej i komendanta wojewódzkiego Policji. Zasadne było ujednoczenie rangi ww. organów, którym przekazuje się informacje. Natomiast zmiana ust. 9 pkt 3 to konsekwencja wprowadzenia w ustawie skrótu „Konwencja Wykonawcza Schengen”.

29)art. 64 ust. 1 pkt 3

Regulacja dotyczy udzielenia zezwolenia na osiedlenie się. Proponowana zmiana ma na celu umożliwienie udzielania zezwolenia na osiedlenie się jedynie cudzoziemcom posiadającym zgodę na pobyt tolerowany z uwagi na fakt, że jego wydalenie mogłoby nastąpić jedynie do kraju, w którym zagrożone byłoby jego prawo do życia, wolności i bezpieczeństwa osobistego, w którym mógłby zostać poddany torturom albo nieludzkiemu lub poniżającemu traktowaniu albo karaniu, lub być zmuszony do pracy lub

pozbawiony prawa do rzetelnego procesu sądowego, albo być ukarany bez podstawy prawnej w rozumieniu Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, sporządzonej w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r. (Dz. U. z 1993 r. Nr 61, poz. 284 i 285, z 1995 r. Nr 36, poz. 175, 176 i 177, z 1998 r. Nr 147, poz. 962 oraz z 2002 r. Nr 127, poz. 1084). Ponadto zezwolenie na osiedlenie się będzie mogło być, jak dotychczas, udzielone cudzoziemcowi, który posiada zgodę na pobyt tolerowany z uwagi na fakt, że jego wydalenie mogłoby nastąpić jedynie do kraju, do którego wydanie cudzoziemca jest niedopuszczalne na podstawie orzeczenia sądu o niedopuszczalności wydania cudzoziemca albo na podstawie rozstrzygnięcia Ministra Sprawiedliwości o odmowie jego wydania, uwzględniając przyczynę, z powodu której odmówiono wydania cudzoziemca, oraz interes Rzeczypospolitej Polskiej.

Zgodnie z proponowanym przepisem o udzielenie zezwolenia na osiedlenie się nie będą mogli ubiegać się cudzoziemcy, którzy posiadają zgodę na pobyt tolerowany, z uwagi na fakt, że ich wydalenie jest niewykonalne z przyczyn niezależnych od organu wykonującego decyzję o wydaleniu lub od cudzoziemca.

Proponowana regulacja wynika z faktu nadużywania przez cudzoziemców instytucji zgody na pobyt tolerowany udzielanej na podstawie art. 97 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, a niewykonalność decyzji o wydaleniu często wynika ze złej woli cudzoziemców przy współudziale władz kraju pochodzenia prowadzącego politykę popierania emigracji z tego kraju. Brak możliwości osiedlania się na terytorium Polski cudzoziemców, którzy uzyskali zgodę na pobyt tolerowany na ww. podstawie może stanowić czynnik zniechęcający cudzoziemców do nadużywania tej instytucji.

30)art. 65

Regulacja dotyczy udzielenia zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego WE.

W ust. 2 określono krąg cudzoziemców, do których nie stosuje się przepisów ust. 1 o udzielaniu zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego WE. Zmiana w pkt 5 jest konsekwencją zastąpienia wizy wydawanej w szczególnym trybie art. 33 ustawy o cudzoziemcach zezwoleniem na zamieszkanie na czas oznaczony udzielanym na szczególnej podstawie art. 53a ust. 2 oraz wizą pobytową jednolitą upoważniającą tylko do wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w celu przyjazdu ze względów humanitarnych, ze względu na interes państwa lub zobowiązania międzynarodowe, o której mowa w art. 28 ust. 1 pkt 10. Ponadto przepis rozszerzono również na cudzoziemców przebywających na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony, udzielonego w celu podjęcia lub kontynuowania nauki (art. 53a ust. 1 pkt 1 lit. a), co wynika z art. 3 ust. 2 lit. e dyrektywy Rady 2003/109/WE z dnia 25 listopada 2003 r. dotyczącej statusu obywateli państw trzecich, będących rezydentami długoterminowymi (Dz. Urz. UE L 16 z 23.01.2004, str. 44; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 19, t. 6, str. 272), zgodnie z wykładnią tego przepisu przedstawioną przez Komisję Europejską odnośnie zezwoleń pobytowych ograniczonych formalnie.

Wprowadzenie ust. 3a ma na celu doprecyzowanie, że wysokości kosztów zamieszkania cudzoziemca w Polsce, o których mowa w ust. 3, obejmuje co najmniej wysokość stałych opłat związanych z eksploatacją zajmowanego lokalu w rozliczeniu na liczbę osób zamieszkujących w tym lokalu, a ponadto obejmuje opłaty za dostawy do lokalu energii, gazu, wody oraz odbiór ścieków, odpadów i nieczystości ciekłych. Powyższa regulacja usprawni prowadzenie postępowań w sprawie udzielania zezwoleń na pobyt rezydenta długoterminowego WE i umożliwi uwzględnienie faktycznych kosztów pobytu cudzoziemca w Polsce w ramach badania, czy cudzoziemiec posiada dochód wystarczający do pokrycia kosztów utrzymania siebie i członków rodziny pozostających na jego utrzymaniu. Regulacja analogiczna, jak przy udzielaniu zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony (art. 53b ust. 5a).

W ust. 4 zostały wymienione okresy pobytu cudzoziemca na terytorium Polski, których nie zalicza się do okresu nieprzerwanego pobytu, od którego zależy udzielenie zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego WE. Zmiana w pkt 3 jest konsekwencją zastąpienia wizy wydawanej w szczególnym trybie art. 33 ustawy o cudzoziemcach zezwoleniem na zamieszkanie na czas oznaczony udzielanym na szczególnej podstawie art. 53a ust. 2 oraz wizą pobytową jednolitą upoważniającą tylko do wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w celu przyjazdu ze względów humanitarnych, ze względu na interes państwa lub zobowiązania międzynarodowe, o której mowa w art. 28 ust. 1 pkt 10. Ponadto w przepisie wskazano również, że okresów pobytu cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie wizy pobytowej wydanej w celu podjęcia lub kontynuowania nauki lub zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony udzielonego w celu podjęcia lub kontynuowania nauki nie wlicza się do 5-letniego okresu pobytu warunkującego udzielenie zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego WE. Powyższe rozwiązanie jest zgodne z art. 4 ust. 2 w związku z art. 3 ust. 2 lit. e dyrektywy Rady 2003/109/WE z dnia 25 listopada 2003 r. dotyczącej statusu obywateli państw trzecich, będących rezydentami długoterminowymi, i odpowiada interpretacji przedstawionej przez Komisję Europejską odnośnie zezwoleń pobytowych ograniczonych formalnie.

Proponowana zmiana ust. 5 polega na poprawieniu oznaczenia przepisu art. 53a ust. 1, do którego odsyła regulacja, ponieważ dotychczasowy bezustępowy art. 53a po zmianach wprowadzonych w projekcie ustawy będzie podzielony na dwa ustępy.

31)art. 66

Dodanie w ust. 1 pkt 8, wskazującego na niezwrócenie kosztów wydalenia, które zostały sfinansowane z budżetu państwa, jako jedną z przesłanek odmowy udzielenia zezwolenia na osiedlenie się, koresponduje z przesłanką odmowy określoną w obecnym pkt 7, tj. niewywiązywaniem się

ze zobowiązań podatkowych wobec Skarbu Państwa. W obu przypadkach odmowa udzielenia ww. zezwolenia jest bowiem tak samo zasadna.

32)art. 68

Przepis ust. 1 pkt 1a reguluje przesłanki cofania zezwolenia na osiedlenie się. Zmiana polega na dodaniu nowej przesłanki umożliwiającej cofnięcie zezwolenia na osiedlenie w sytuacji, gdy cudzoziemiec złożył wniosek o udzielenie tego zezwolenia lub dołączone do niego dokumenty zawierały nieprawdziwe dane osobowe lub fałszywe informacje. Powyższy przepis koresponduje z przesłanką odmowy udzielenia zezwolenia na osiedlenie się, określoną w art. 66 ust. 1 pkt 6 lit. a.

Nadanie nowego brzmienia ust. 2 i 3 jest związane z rezygnacją z odrębnej instytucji pn. nakaz opuszczenia terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i zastosowaniem w to miejsce istniejącego już orzeczenia o wydaleniu.

33)art. 69

Nadanie nowego brzmienia ust. 3 i 4 jest związane z rezygnacją z odrębnej instytucji pn. nakaz opuszczenia terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i zastosowaniem w to miejsce istniejącego już orzeczenia o wydaleniu.

34)art. 71 ust. 5 pkt 3

Powyższa regulacja przewiduje, że jedynie cudzoziemcy ubiegający się o udzielenie zezwolenia na osiedlenie się na podstawie art. 64 ust. 1 pkt 3 lub ubiegający się o udzielenie zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego WE będą obowiązani dołączyć do wniosku także tytuł prawny do zajmowania lokalu mieszkalnego, w którym przebywają lub zamierzają przebywać. Z obowiązku tego zostały natomiast zwolnione małoletnie dzieci cudzoziemca posiadającego zezwolenie na osiedlenie się, urodzone na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, oraz dzieci obywatela polskiego pozostające pod jego władzą rodzicielską. Ponadto tytułu prawnego do zajmowania lokalu mieszkalnego nie będzie musiał przedstawiać cudzoziemiec ubiegający się o udzielenie zezwolenia na osiedlenie się w

związku z pozostawaniem w związku małżeńskim z obywatelem polskim. Powyższy zapis ma na celu uproszczenie wymagań formalnych dla małżonków obywateli polskich oraz małoletnich cudzoziemców ubiegających się o udzielenie zezwolenia na osiedlenie się.

Ponadto zmiana wiąże się z doprecyzowaniem pojęcia kosztów zamieszkania w art. 65 ust. 3a i polega na odstąpieniu od wymogu formalnego dołączania do wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego WE, oprócz tytułu prawnego do lokalu mieszkalnego, także dokumentów potwierdzających wysokość kosztów zamieszkania. Wysokość kosztów zamieszkania będzie badana w trakcie postępowania o udzielenie zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego WE, tj. po złożeniu wniosku w tej sprawie, co odpowiada również zmienionej regulacji art. 60 ust. 5a pkt 1.

35)art. 71a

Przepis wskazuje sytuacje, w których wniosek o udzielenie zezwolenia na osiedlenie się lub zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego WE złożony przez cudzoziemca pozostawia się bez rozpoznania. Zgodnie z ust. 2 zasada ta ma mieć zastosowanie także do sytuacji, gdy wniosek w ww. sprawach został złożony przez cudzoziemca przebywającego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej nielegalnie lub przebywającego za granicą. Powyższe uzupełnienie przepisu wynika z treści art. 71a ust. 1, który stanowi, że cudzoziemiec może złożyć wniosek o udzielenie zezwolenia na osiedlenie się lub zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego WE w czasie zgodnego z prawem pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Dotychczas obowiązujące przepisy nie przewidywały, jak należy postępować z wnioskiem o udzielenie jednego z ww. zezwoleń, złożonym w czasie niezgodnego z prawem pobytu lub złożonego przez cudzoziemca przebywającego za granicą.

Zmieniona regulacja ust. 2 uwzględnia także zastąpienie wizy wydawanej w szczególnym trybie art. 33 ustawy o cudzoziemcach zezwoleniem na zamieszkanie na czas oznaczony udzielanym na szczególnej podstawie art. 53a ust. 2 oraz wizą pobytową jednolitą upoważniającą tylko do

wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w celu przyjazdu ze względów humanitarnych, ze względu na interes państwa lub zobowiązania międzynarodowe, o której mowa w art. 28 ust. 1 pkt 10.

Z ust. 2 został wyodrębniony nowy ust. 2a z uwagi na zmianę brzmienia dotychczasowego ust. 2. Zmiana ma charakter redakcyjny, a ponadto jest konsekwencją zmiany w art. 65 ust. 2 pkt 5.

Ust. 3 przewiduje, że w przypadku, gdy przed upływem zgodnego z prawem pobytu cudzoziemca na terytorium Polski nie wydano decyzji ostatecznej w sprawie zezwolenia na osiedlenie się lub zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego WE, wojewoda wydaje cudzoziemcowi wizę pobytową krajową na okres postępowania w sprawie udzielenia zezwolenia na osiedlenie się lub na pobyt rezydenta długoterminowego i anuluje ją po wydaniu decyzji ostatecznej w tej sprawie. Dotychczasowy przepis przewidywał wydawanie wiz na czas toczącego się postępowania w I i w II instancji. Powyższa zmiana jest związana z odstępniem od wydawania na terytorium Polski wiz krótkoterminowych w celu zwiększenia przejrzystości ustawodawstwa polskiego uwzględniającego *acquis Schengen*.

36)art. 71b

Zmianie uległa regulacja wskazująca wojewodę jako organ właściwy do wydania decyzji w sprawie udzielenia zezwolenia na osiedlenie się lub zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego WE. Dotychczas obowiązujące przepisy przewidywały, że decyzję w sprawie udzielenia wskazanych wyżej zezwoleń wydawał wojewoda właściwy ze względu na miejsce zamierzonego pobytu cudzoziemca w Polsce. Proponowana zmiana przewiduje, że decyzję w sprawie udzielenia zezwolenia na osiedlenie się lub zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego WE będzie wydawał wojewoda właściwy ze względu na miejsce pobytu cudzoziemca. Powyższa zmiana ma na celu usprawnienie prowadzonego postępowania administracyjnego w przedmiotowych sprawach. Proponowana regulacja odpowiada rozwiązaniu przyjętemu w sprawach udzielania zezwoleń na zamieszkanie na czas oznaczony (art. 62 ust. 1).

W dodawanym ust. 7a ustalono, podobnie jak przy zezwoleniu na zamieszkanie na czas oznaczony (art. 62 ust. 8b), że w postępowaniu w sprawie udzielenia lub cofnięcia zezwolenia na osiedlenie się, przy wykonaniu czynności mających na celu ustalenie okoliczności, o których mowa w art. 66 ust. 1 pkt 6 lub art. 68 ust. 1 pkt 2, nie stosuje się art. 79 Kodeksu postępowania administracyjnego. Powyższe umożliwi organom administracji publicznej – w postępowaniu administracyjnym przy wykonaniu czynności mających na celu ustalenie, czy cudzoziemiec w postępowaniu o udzielenie zezwolenia na osiedlenie się złożył wniosek lub dołączył do niego dokumenty zawierające nieprawdziwe dane osobowe lub fałszywe informacje, jak również czy zeznał nieprawdę lub zataił prawdę albo, w celu użycia za autentyczny, podrobił lub przerobił dokument bądź takiego dokumentu jako autentycznego używał – uniknąć konieczności zawiadamiania strony o miejscu i terminie przeprowadzania dowodu ze świadków, biegłych lub oględzin oraz umożliwienia jej udziału w ww. czynnościach. Powyższa regulacja ma na celu usprawnienie postępowania administracyjnego w sprawach udzielania cudzoziemcom zezwolenia na zamieszkanie na osiedlenie się.

Zmiany w ust. 9 i 10 polegają na uzupełnieniu przepisów o wskazanie zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowe WE. Regulacje dotyczą przekazywania właściwym organom państw obszaru Schengen informacji o wydaniu zezwolenia lub braku przesłanek do cofnięcia zezwolenia, co uwzględnia postanowienia art. 25 Konwencji Wykonawczej Schengen.

37)art. 88

Ust. 1 przepisu określa przesłanki stanowiące podstawę wydalenia cudzoziemca z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Doprecyzowano brzmienie pkt 1, który po zmianie przewiduje, że cudzoziemca wydalą się z terytorium Polski, jeżeli przebywa na tym terytorium bez ważnej wizy, gdy jest ona wymagana, lub innego ważnego dokumentu uprawniającego do wjazdu i pobytu na tym terytorium. Regulacja odpowiada zmienionemu art. 13 ust. 1.

W pkt 1a dodano nową przesłankę wydalenia cudzoziemca z terytorium Polski. Zgodnie z dodaną regulacją cudzoziemca będzie wydalano z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jeżeli nie opuścił tego terytorium po wykorzystaniu dopuszczalnego czasu pobytu na terytorium państw obszaru Schengen przez 3 miesiące w okresie 6 miesięcy liczonych od dnia pierwszego wjazdu.

Powyższe zmiany wynikają z potrzeby bardziej precyzyjnego sformułowania przepisów uwzględniających dorobek prawny Schengen.

Uzupełnienie przepisu art. 88 ust. 1 jest także konsekwencją wprowadzenia uregulowań dotyczących małego ruchu granicznego przez wskazanie nowych przesłanek do wydania decyzji o wydaleniu z terytorium Polski. Dodano pkt 11 i 12 przewidujące, że cudzoziemcowi wydaje się decyzję o wydaleniu, jeżeli przebywa poza strefą przygraniczną, w której zgodnie z zezwoleniem na przekraczanie granicy w ramach małego ruchu granicznego może przebywać, lub jeżeli przebywa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej po upływie okresu pobytu, do którego był uprawniony na podstawie i w okresie ważności zezwolenia na przekraczanie granicy w ramach małego ruchu granicznego.

38)art. 89

W ust. 1 w pkt 3 wprowadzono uregulowanie, zgodnie z którym decyzji o wydaleniu cudzoziemca nie wydaje się, a wydanej nie wykonuje, jeżeli cudzoziemiec przebywa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie wizy jednolitej pobytowej upoważniającej tylko do wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w celu przyjazdu ze względów humanitarnych, ze względu na interes państwa lub zobowiązania międzynarodowe lub na podstawie zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony, udzielonego na podstawie art. 53a ust. 2, co uwzględnia szczególny charakter ww. wizy i zezwolenia.

Wprowadzane brzmienie ust. 2 ma na celu dostosowanie polskich przepisów do orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości WE. Projektowany przepis stanowi, że decyzji o wydaleniu z uwagi na przebywanie na

terytorium Polski bez ważnej wizy, jeżeli jest wymagana, lub innego ważnego dokumentu uprawniającego do wjazdu i pobytu na tym terytorium lub z uwagi na niezgodne z przepisami przekroczenie lub usiłowanie przekroczenia granicy nie wydaje się cudzoziemcowi czasowo oddelegowanemu w celu świadczenia usług na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez pracodawcę mającego siedzibę na terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej, uprawnionemu do przebywania i zatrudnienia na terytorium tego państwa. Ust. 3 pozostał niezmienny w stosunku do obowiązującego dotychczas.

39)art. 90

W ust. 1 pkt 1 został uzupełniony o wskazanie, że w decyzji o wydaleniu określa się termin opuszczenia przez cudzoziemca terytorium Rzeczypospolitej Polskiej nie dłuższy niż 14 dni, z wyłączeniem przypadków, w których decyzja podlega przymusowemu wykonaniu. Przepis pozwoli usprawnić procedurę związaną z wykonywaniem decyzji o wydaleniu podlegających przymusowemu wykonaniu.

Ust. 3 uzupełniono o wskazanie, że decyzja o wydaleniu powoduje z mocy prawa unieważnienie zezwolenia na przekraczanie granicy w ramach małego ruchu granicznego w konsekwencji wprowadzenia w ustawie uregulowań dotyczących małego ruchu granicznego.

W dodawanym ust. 4 przewidziano, że jeżeli decyzja o wydaleniu powoduje unieważnienie wizy pobytowej jednolitej wydanej przez organ innego państwa obszaru Schengen, wojewoda informuje o unieważnieniu wizy właściwy organ tego państwa, podając przyczynę unieważnienia, co uwzględnia ust. 2 decyzji Komitetu Wykonawczego z dnia 14 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnych zasad anulowania, unieważniania lub skracania okresu ważności wizy jednolitej.

40)art. 92

Zmiana brzmienia ust. 2 polega na odstąpieniu od obowiązku wojewodów informowania komendanta wojewódzkiego Policji o wydaniu decyzji o wydaleniu, gdyż nie jest to już organ właściwy do wykonania decyzji o wydaleniu, zgodnie z projektowanym art. 95 ust. 2.

Dodawany ust. 3 stanowi, że w przypadku przekazania decyzji o wydaleniu za pośrednictwem urządzeń umożliwiających odczyt i zapis znaków pisma na nośniku papierowym lub za pośrednictwem sieci telekomunikacyjnych i doręczenia cudzoziemcowi decyzji w formie uzyskanej w wyniku takiego przekazu, wydanie decyzji o wydaleniu odnotowuje w dokumencie podróży cudzoziemca organ obowiązany do wykonania decyzji. Dodawany przepis pozwoli usprawnić procedurę związaną z wykonywaniem decyzji o wydaleniu.

41)art. 95

W ust. 1 określono przypadki, w których decyzja o wydaleniu podlega przymusowemu wykonaniu przez doprowadzenie cudzoziemca do granicy albo do granicy państwa, do którego zostaje wydalony, lub do portu lotniczego albo morskiego tego państwa. Obecnie obowiązujące przepisy przewidują, że organ zobowiązany do wykonania decyzji o wydaleniu może doprowadzić cudzoziemca do granicy w przypadkach określonych w tym przepisie, mimo że w ust. 2 i 3 tego przepisu jest wyraźnie mowa o obowiązku doprowadzenia cudzoziemca do granicy. Przepis nie wyłącza przy tym stosowania art. 89 określającego sytuacje, w których decyzji o wydaleniu cudzoziemca nie wydaje się, a wydanej nie wykonuje. W ust. 2 przewidziano przejęcie przez Straż Graniczną należącego dotychczas do Policji obowiązku konwojowania cudzoziemca do granicy wskazując, że obowiązek doprowadzenia cudzoziemca do granicy wykonuje komendant oddziału Straży Granicznej właściwy ze względu na miejsce pobytu cudzoziemca. Wprowadzenie powyższego rozwiązania pozwoli na usprawnienie przymusowego wykonania decyzji o wydaleniu.

W ust. 4 dokonano korekty redakcyjnej, dostosowując nazwę organu Straży Granicznej do obowiązującego w tym zakresie stanu prawnego.

42)art. 97

W ust. 1 rozszerzono możliwość zobowiązania cudzoziemca do opuszczenia terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w terminie 7 dni, gdy z okoliczności sprawy wynika, że dobrowolnie wykona ten obowiązek, na przypadki naruszenia zasad pobytu na terytorium Polski w ramach małego ruchu granicznego, analogicznie jak to ma miejsce w przypadku decyzji o wydaleniu z terytorium Polski (art. 88 ust. 1 pkt 11 i 12).

W ust. 2 wskazano sytuacje, w których decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do opuszczenia terytorium Rzeczypospolitej Polskiej nie wydaje się na podobnych zasadach, jak to ma miejsce w przypadku decyzji o wydaleniu. Dotyczy to małżonka obywatela polskiego albo cudzoziemca posiadającego zezwolenie na osiedlenie się lub zezwolenie na pobyt rezydenta długoterminowego WE, cudzoziemca przebywającego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony, udzielonego na szczególnej podstawie art. 53a ust. 2 lub wizego pobytowej jednolitej upoważniającej tylko do wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w celu przyjazdu ze względów humanitarnych, ze względu na interes państwa lub zobowiązania międzynarodowe, o której mowa w art. 28 ust. 1 pkt 10 oraz cudzoziemca czasowo oddelegowanego w celu świadczenia usług na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez pracodawcę mającego siedzibę na terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej, uprawnionego do przebywania i zatrudnienia na terytorium tego państwa – ze względu na okoliczności, o których mowa w art. 88 ust. 1 pkt 1.

Treść dotychczasowego ust. 2 została zamieszczona w projektowanym ust. 3.

W dodawanym ust. 4 wskazano, że decyzja o zobowiązaniu cudzoziemca do opuszczenia terytorium Rzeczypospolitej Polskiej powoduje z mocy prawa m.in. unieważnienie zezwolenia na przekraczanie granicy w ramach małego ruchu granicznego w konsekwencji wprowadzenia w ustawie uregulowań dotyczących małego ruchu granicznego, analogicznie jak

w przypadku decyzji o wydaleniu. Ponadto decyzja ta skutkuje unieważnieniem wizy, cofnięciem zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony oraz zezwolenia na pracę.

Z projektowanego nowego ust. 5 wynika, że jeżeli decyzja o zobowiązaniu do opuszczenia terytorium Rzeczypospolitej Polskiej powoduje unieważnienie wizy pobytowej jednolitej, wydanej przez organ innego państwa obszaru Schengen, organ, który wydał decyzję, informuje o unieważnieniu wizy właściwy organ tego państwa, podając przyczynę unieważnienia, co uwzględnia treść ust. 2 decyzji Komitetu Wykonawczego z dnia 14 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnych zasad anulowania, unieważniania lub skracania okresu ważności wizy jednolitej.

43)art. 98

Ust. 3 został uzupełniony, w konsekwencji dodania w art. 88 w ust. 1 pkt 11 i 12, o wskazanie, że organ wydający decyzję o zobowiązaniu cudzoziemca do opuszczenia terytorium Rzeczypospolitej Polskiej ma obowiązek poinformować dodatkowo ministra spraw zagranicznych o wydaniu ww. decyzji w przypadku wydania jej w związku z naruszeniem zasad małego ruchu granicznego.

Dodawany ust. 6 nakłada na komendanta placówki Straży Granicznej obowiązek odnotowywania w rejestrze spraw dotyczących zobowiązania do opuszczenia terytorium Rzeczypospolitej Polskiej daty opuszczenia przez cudzoziemca tego terytorium lub informowania o tym niezwłocznie organu, który wydał decyzję o zobowiązaniu cudzoziemca do opuszczenia terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, w związku z przewidzianym w art. 126 ust. 1 pkt 3 gromadzeniem w ww. rejestrze informacji o dacie opuszczenia przez cudzoziemca terytorium Polski, w celu umożliwienia gromadzenia i przekazywania Komisji Europejskiej danych statystycznych wymaganych rozporządzeniem (WE) nr 862/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lipca 2007 r. w sprawie statystyk Wspólnoty z zakresu migracji i ochrony międzynarodowej oraz uchylającym rozporządzenie Rady (EWG) nr 311/76 w sprawie zestawienia statystyk

dotyczących pracowników cudzoziemców (Dz. Urz. UE L 199 z 31.07.2007, str. 23).

44)art. 99a

Zmiana w dotychczasowym ust. 1 ma na celu doprowadzenie do bardziej precyzyjnego stosowania przepisów decyzji nr 1/80 Rady Stowarzyszenia Republiki Tureckiej i EWG z dnia 19 września 1980 r. w sprawie rozwoju stowarzyszenia, utworzonej na mocy Porozumienia Ustanawiającego Stowarzyszenie pomiędzy Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Republiką Turecką, podpisanego w Ankarze dnia 12 września 1963 r., która reguluje prawo dostępu do rynku pracy państw członkowskich obywateli Republiki Tureckiej oraz członków ich rodzin.

Konieczność usunięcia dotychczasowego ust. 2 wynika z rozwoju orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości WE dotyczącego ww. decyzji Rady Stowarzyszenia. Orzecznictwo w sposób bardzo kazuistyczny doprecyzowuje treść postanowień przedmiotowej decyzji, w szczególności w zakresie kręgu podmiotów uprawnionych do korzystania z uprawnień z niej wynikających. Treść ust. 1, wskazująca na osoby posiadające uprawnienie do wykonywania pracy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na zasadach określonych w aktach prawnych wydanych przez organy powołane na mocy Układu ustanawiającego stowarzyszenie między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Turcją, podpisanego w Ankarze dnia 12 września 1963 r., jest zatem wystarczająca, aby nie pominąć osób uprawnionych zgodnie z wciąż rozwijającym się orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości WE.

45) rozdział 8b

Wprowadzenie do ustawy o cudzoziemcach nowego rozdziału 8b, dotyczącego wykonywania decyzji o wydaleniu cudzoziemca wydanej przez organ innego państwa członkowskiego, ma na celu wdrożenie do polskiego porządku prawnego postanowień dyrektywy Rady 2001/40/WE z dnia 28 maja 2001 r. w sprawie wzajemnego uznawania decyzji o wydaleniu obywateli państw trzecich i związanej z nią decyzji Rady 2004/191/WE z dnia 23 lutego 2004 r. określającej kryteria oraz

uzgodnienia praktyczne dotyczące rekompensaty dysproporcji finansowych wynikających ze stosowania dyrektywy 2001/40/WE z dnia 28 maja 2001 r. w sprawie wzajemnego uznawania decyzji o wydaleniu obywateli państw trzecich.

art. 100k

W przepisie określono, które decyzje o wydaleniu cudzoziemca wydane przez organy innych państw członkowskich mogą zostać wykonane, oraz wskazano polskie organy, które mogą takie decyzje wykonać. Regulacja ta uwzględnia art. 1 ust. 2 oraz art. 3 ust. 1 dyrektywy Rady 2001/40/WE.

art. 100l

W ust. 1 określono tryb postępowania w przypadku, gdy decyzja o wydaleniu wydana przez organ wydającego państwa członkowskiego dotyczy cudzoziemca posiadającego zezwolenie pobytowe wydane przez polski organ. Obowiązek wystąpienia przez Komendanta Głównego Straży Granicznej do wojewody z wnioskiem o cofnięcie udzielonego zezwolenia koresponduje z przepisem art. 100m ust. 1 pkt 4, w myśl którego decyzji o wydaleniu wydanej przez organ innego państwa członkowskiego nie wykonuje się, jeżeli cudzoziemiec przebywa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie wizy pobytowej jednolitej, upoważniającej tylko do wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w celu, o którym mowa w art. 28 ust. 1 pkt 10, lub zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony, udzielonego na podstawie art. 53 ust. 1 pkt 15 lub art. 53a ust. 2. Regulacja uwzględnia art. 1 ust. 1 i 2 dyrektywy Rady 2001/40/WE.

W ust. 2 wyłączono stosowanie przepisów art. 58 ust. 4, art. 68 ust. 2 i art. 69 ust. 3 w odniesieniu do cofnięcia zezwolenia pobytowego, z uwagi na konieczność wyeliminowania przypadków wykonywania decyzji o wydaleniu przez organ w sytuacji, gdy cudzoziemiec będzie zobowiązany do dobrowolnego opuszczenia terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w decyzji o cofnięciu zezwolenia pobytowego. Regulacja uwzględnia art. 1 ust. 1 i 2 dyrektywy Rady 2001/40/WE.

art. 100m

W przepisie nałożono na Komendanta Głównego Straży Granicznej obowiązek ustalenia z właściwymi organami innych państw członkowskich, czy decyzja jest wykonalna oraz czy zachodzą przesłanki do cofnięcia zezwolenia pobytowego udzielonego przez organ innego państwa członkowskiego. Brak potwierdzenia wykonalności decyzji o wydaleniu jest negatywną przesłanką wykonania decyzji o wydaleniu (art. 100m pkt 7 lit. a), zaś niecofnięcie zezwolenia pobytowego powodować będzie skutek w postaci doprowadzenia cudzoziemca do granicy lub portu lotniczego albo morskiego państwa, które zezwolenie pobytowe wydało. Powyższe uregulowanie jest zgodne z art. 1 ust. 1 oraz art. 6 dyrektywy Rady 2001/40/WE.

art. 100n

W ust. 1 wskazane zostały przypadki, kiedy decyzja o wydaleniu wydana przez organ wydającego państwa członkowskiego nie może być wykonana. Katalog negatywnych przesłanek wykonania decyzji o wydaleniu wydanych przez organy innych państw członkowskich obejmuje sytuacje, gdy zgodnie z prawem polskim decyzji o wydaleniu nie wydaje się, a wydanej nie wykonuje. Powyższe uregulowanie uwzględnia pkt 4 preambuły oraz art. 1 ust. 2 i art. 4 dyrektywy Rady 2001/40/WE. Przypadek określony w pkt 7 lit. b uwzględnia art. 7 dyrektywy Rady 2001/40/WE oraz art. 3 ust. 5 decyzji Rady 2004/191/WE.

Regulacja zawarta w ust. 2 odpowiada analogicznej regulacji art. 99a, mającej zastosowanie w sprawach wydalenia cudzoziemców z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Zgodnie z ust. 3 w przypadku wykonania decyzji o wydaleniu wydanej przez organ wydającego państwa członkowskiego, podobnie jak w przypadku decyzji o wydaleniu wydanej przez polski organ (art. 90 ust. 3 ustawy o cudzoziemcach) przewidziano unieważnienie wizy, zezwolenia na przekraczanie granicy w ramach małego ruchu granicznego i zezwolenia na pracę. Regulacja ta jest zgodna z art. 1 ust. 2 dyrektywy Rady 2001/40/WE.

art. 100o

Przepisy ust. 1 i 2 regulują kwestie doprowadzenia cudzoziemca, wobec którego wykonywana jest decyzja o wydaleniu wydana przez inne państwo członkowskie. Od zasady doprowadzenia cudzoziemca do granicy albo granicy państwa, do którego zostaje wydalony, lub do portu lotniczego albo morskiego tego państwa, przewidziano wyjątek dotyczący sytuacji, gdy doprowadzenie cudzoziemca powinno nastąpić do państwa, które nie cofnęło cudzoziemcowi zezwolenia pobytowego. Przepisy te uwzględniają art. 1 ust. 1 i 2 dyrektywy Rady 2001/40/WE.

W ust. 3, dotyczącym obowiązku informowania o opuszczeniu terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w wyniku wykonania decyzji o wydaleniu wydanej przez organ innego państwa członkowskiego, uwzględniono treść art. 6 akapit 4 dyrektywy Rady 2001/40/WE.

art. 100p

Przepisy ust. 1 i 2 dotyczą ponoszenia kosztów wykonania decyzji o wydaleniu, wydanej przez organ wydającego państwa członkowskiego. W przepisach uwzględniono art. 7 akapit 1 dyrektywy Rady 2001/40/WE oraz postanowienia decyzji Rady 2004/191/WE.

W ust. 2 określony został organ, który występuje z wnioskiem do państwa, którego decyzja o wydaleniu jest wykonywana, o zwrot kosztów wykonania decyzji o wydaleniu w przypadku, gdy kosztów wydalenia nie ponosi cudzoziemiec.

W ust. 3 określono źródło, z którego będą finansowane koszty wykonania decyzji o wydaleniu wydanej przez inne państwo członkowskie do czasu ich uiszczenia przez cudzoziemca lub zwrotu przez państwo członkowskie, którego decyzja o wydaleniu została wykonana. Przepisy te uwzględniają art. 1 ust. 2 dyrektywy Rady 2001/40/WE.

art. 100r

W przepisie uregulowano kwestię ponoszenia kosztów wykonania przez inne państwo członkowskie decyzji o wydaleniu, wydanej przez polski organ, zgodnie z art. 7 akapit 1 dyrektywy Rady 2001/40/WE, określając źródło, z którego będą finansowane.

art. 100s

W sprawach dotyczących kryteriów i sposobu wyrównywania kosztów wynikających z wykonywania decyzji o wydaleniu wydanych przez organ Rzeczypospolitej Polskiej albo inne państwo członkowskie przepis odsyła do decyzji Rady 2004/191/WE zarówno w przypadku, gdy decyzja o wydaleniu wydana przez organ innego państwa członkowskiego wykonywana będzie przez polski organ, jak też gdy organ innego państwa członkowskiego będzie wykonywał decyzję o wydaleniu wydaną przez polski organ.

art. 100t

Przepis odsyła do przepisów art. 94 – 95 oraz rozdziału 8a – 10 i rozciąga ich stosowanie do cudzoziemców, w stosunku do których polski organ wykonywać będzie decyzję o wydaleniu wydaną przez organ innego państwa członkowskiego. Regulacja ta uwzględnia art. 1 ust. 2 dyrektywy Rady 2001/40/WE.

art. 100u

Przepis wskazuje, że Komendant Główny Straży Granicznej pełni funkcję krajowego punktu kontaktowego do spraw wykonywania decyzji Rady 2004/191/WE (uregulowanie w pkt 1 jest zgodne z art. 3 ust. 4 tej decyzji) oraz nakłada na Komendanta Głównego Straży Granicznej obowiązki dotyczące przekazywania właściwym organom państw członkowskich, wykonującym decyzje o wydaleniu, dokumentów niezbędnych do wykonania decyzji o wydaleniu (uregulowanie w pkt 2 i 3 uwzględnia art. 3 ust. 1 oraz 6 dyrektywy Rady 2001/40/WE).

art. 100w

Przepis wskazuje, że wykonywanie decyzji o wydaleniu, wydanych przez organy innych państw członkowskich, możliwe jest wyłącznie w relacjach z państwami członkowskimi stosującymi dyrektywę Rady 2001/40/WE.

46)art. 109 ust. 2

W projekcie ustawy przesądzono, że strzeżone ośrodki podlegać będą tylko Straży Granicznej, a nie jak dotychczas także Policji. W konsekwencji należało zmienić delegację dla ministra właściwego do spraw wewnętrznych do tworzenia i likwidacji w drodze rozporządzenia

strzeżonych ośrodków. Jednocześnie delegacja do wydania rozporządzenia została uzupełniona przez konieczność określenia w nim również okresu niezbędnego na zorganizowanie funkcjonowania ośrodka.

47)art. 124

Dotychczasowa treść przepisu została oznaczona jako ust. 1, w którym:

- 1) w pkt 1 pod lit. h wskazano rejestr, który zastąpił dotychczasowy rejestr, w związku z reorganizacją wydawania zezwoleń na wjazd na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w sytuacjach nadzwyczajnych,
- 2) w pkt 1 pod lit. n wskazano nowy rejestr spraw dotyczących wykonania przez polskie organy decyzji o wydaleniu cudzoziemca, wydanej przez organ innego państwa członkowskiego stosującego dyrektywę Rady Nr 2001/40/WE z dnia 28 maja 2001 r. w sprawie wzajemnego uznawania decyzji o wydalaniu obywateli państw trzecich, które w rozdziale 8b jest nazwane „wydającym państwem członkowskim”. Zmiana w ust. 1 w pkt 1 lit. h jest konsekwencją uchylecia art. 144 i dodania art. 21a.

W ust. 2 przewidziano, że rejestr spraw dotyczących wykonania przez polskie organy decyzji organu wydającego państwa członkowskiego może być prowadzony w systemie kartotecznym.

48)art. 124a

Z rozporządzenia (WE) nr 1931/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. ustanawiającego przepisy dotyczące małego ruchu granicznego na zewnętrznych granicach lądowych państw członkowskich i zmieniającego postanowienia Konwencji z Schengen wynika obowiązek prowadzenia określonych tym aktem rejestrów. Art. 124a wskazuje organy właściwe do prowadzenia tych rejestrów, tj. konsula, komendanta wojewódzkiego Policji, komendanta powiatowego (miejskiego) Policji, komendanta placówki Straży Granicznej i komendanta oddziału Straży Granicznej i wojewody. Organy te będą odpowiedzialne za prowadzenie rejestrów w zakresie swojej właściwości.

Wskazano także zakres informacji gromadzonych w wyżej wymienionych rejestrach.

49)art. 125 ust. 1

Zmiany w pkt 3 i 4 mają charakter redakcyjny i polegają na dostosowaniu nazwy organu Straży Granicznej do obowiązującej obecnie.

Zmiana pkt 5 jest konsekwencją zmiany w art. 124 w ust. 1 w pkt 1 lit. h. Rejestr zezwoleń na wjazd udzielanych na podstawie art. 21a będzie prowadzony przez Komendanta Głównego Straży Granicznej, w związku z uchynieniem art. 144 i dodaniem art. 21a.

W pkt 6a dostosowano nazwę organu Straży Granicznej do obowiązującej obecnie.

W pkt 6b wskazano organ właściwy do prowadzenia rejestru spraw dotyczących wykonania przez polskie organy decyzji organu wydającego państwa członkowskiego o wydaleniu cudzoziemca. Będzie nimi Komendant Główny Straży Granicznej.

50)art. 126 ust. 1

W pkt 3 wskazano, że w rejestrze spraw dotyczących zobowiązania do opuszczenia terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przechowuje się także informacje o dacie opuszczenia przez cudzoziemca terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, analogicznie jak to ma miejsce w rejestrze spraw dotyczących wydalenia z Rzeczypospolitej Polskiej.

Zmiana pkt 5 jest konsekwencją uchynienia art. 144 i dodania art. 24c.

W dodawanym pkt 8 wskazano, że w rejestrze spraw dotyczących wykonania decyzji organu wydającego państwa członkowskiego o wydaleniu cudzoziemca przechowuje się dane cudzoziemców, w stosunku do których wykonano decyzję organu wydającego państwa członkowskiego o wydaleniu cudzoziemca, oraz o dacie opuszczenia przez cudzoziemca terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

51)art. 128 ust. 1

Nadanie nowego brzmienia pkt 1 jest konsekwencją zmian wprowadzonych projektowaną ustawą w ustawie o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Zgodnie z zaproponowanym brzmieniem decyzja o odmowie nadania statusu uchodźcy nie będzie zawierała nakazu opuszczenia terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, do którego należało stosować przepisy o wydaleniu (dawny art. 16 ust. 2), ale decyzję o wydaleniu (projektowany art. 48 ust. 2).

Projektowana zmiana pkt 3 lit. a polega na wskazaniu, że w wykazie przechowuje się dane cudzoziemca skazanego prawomocnym wyrokiem za przestępstwo umyślne lub przestępstwo skarbowe na karę także jednego roku pozbawienia wolności. Dotychczas przepis dotyczył tylko danych cudzoziemca skazanego na karę poniżej jednego roku pozbawienia wolności.

52)art. 130 ust. 3 i 4

Projektowane zmiany mają na celu nałożenie na sąd obowiązku przekazywania Szefowi Urzędu do Spraw Cudzoziemców odpisu prawomocnego wyroku w sytuacji skazania cudzoziemca za przestępstwo na karę pozbawienia wolności powyżej jednego roku, w tym także w sytuacji zastosowania warunkowego zawieszenia wykonania kary. Jest to konieczne dla wykonania obowiązku wpisu do wykazu.

53)art. 131 ust. 3

Celem projektowanych zmian jest doprecyzowanie obowiązku informacyjnego, który dotyczy wpisania danych osobowych cudzoziemca do wykazu lub Systemu Informacyjnego Schengen dla celów odmowy wjazdu. Fakt, że wniosek w sprawie danych zawartych w Systemie Informacyjnym Schengen może dotyczyć tylko danych wpisanych przez Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców dla celów odmowy wjazdu wynika z brzmienia ust. 1a, tak więc proponowana zmiana w ust. 3 ma w tym zakresie jedynie charakter redakcyjny. Ponadto w przepisie tym dokonuje się rozszerzenia gwarancji prawnych strony poprzez zapewnienie jej dostępu do informacji dotyczących terminu obowiązywania wpisu, podstawy prawnej wpisu,

a w przypadkach, o których mowa w art. 128 ust. 1 pkt 1 i 2, także dotyczący podstawy faktycznej wpisu.

54)art. 132 ust. 2

Zmiana przepisu polega na dodaniu pkt. 3a, skutkującym włączeniem rejestrów, o których mowa w art. 124a, do Systemu Pobyt. Jest to uzasadnione z uwagi na wymagania rozporządzenia (WE) nr 1931/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. ustanawiającego przepisy dotyczące małego ruchu granicznego na zewnętrznych granicach lądowych państw członkowskich i zmieniającego postanowienia Konwencji z Schengen. Zgodnie z tymi wymogami znajdują się one w krajowym zbiorze prowadzonym przez Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców.

55)art. 133

Zmiany w przepisie polegają na określeniu zasad udostępniania danych z nowego rejestru spraw dotyczących wykonania decyzji organu wydającego państwa członkowskiego o wydaleniu cudzoziemca, w tym określeniu organu uprawnionego do udostępniania tych danych, którym będzie Komendant Główny Straży Granicznej. Ponadto rozszerzono możliwość udostępniania danych przetwarzanych w Systemie Pobyt oraz w innych rejestrach określonych w ust. 1 na wszystkie organy Policji i Straży Granicznej.

Ust. 4 tego przepisu uzupełniono o wskazanie, że również rejestry, o których mowa w art. 124a, mogą być udostępniane organom wymienionym w tym przepisie.

56)art. 134a

Zmiana przepisu ma charakter redakcyjny i ma na celu doprecyzowanie, że dane cudzoziemców przechowywane w wykazie są przekazywane do Systemu Informacyjnego Schengen do celów odmowy wjazdu na okres przechowywania ich w wykazie.

57)art. 135 ust. 1

W art. 138 w związku z brakiem posiadania przez cudzoziemca ważnego dokumentu podróży i wize wymaganych do przekroczenia granicy, o których mowa w art. 13 ust. 1, lub zezwolenia na wjazd do innego państwa, lub zezwolenia na pobyt w innym państwie, jeżeli zezwolenie takie jest wymagane, nakładana jest na przewoźnika kara administracyjna. Należało zatem wyraźnie przewidzieć w art. 135 w ust. 1 obowiązek podjęcia przez przewoźnika działania dla upewnienia się, że cudzoziemiec zamierzający wjechać do Polski posiada ww. zezwolenia.

58)art. 137

Przepis otrzymał nowe brzmienie. Dotychczasowy regulował nie tylko kwestie nakładania na cudzoziemca obowiązków, w przypadku gdy odmówiono mu wjazdu, a został przywieziony przez przewoźnika morskiego, powietrznego lub lądowego, ale także określał, kto ponosi koszty jego pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej do czasu wyjazdu. Przy czym ustalenie, że koszty te są czasami pokrywane przez Skarb Państwa, było bezzasadne. Sugerowało to, że są przypadki, w których mimo istnienia odpowiedzialności przewoźnika, koszty ponosi Skarb Państwa. Tymczasem w rzeczywistości zawsze, ilekroć odpowiedzialny w myśl przepisów rozdziału jest przewoźnik – to on ponosi koszty. Skarb Państwa zaś może angażować swoje środki tylko w sytuacji, gdyby doszło do konieczności wydania decyzji o wydaleniu, ale te zagadnienia są uregulowane w art. 96c.

W projektowanym brzmieniu art. 137 będzie regulował tylko rodzaje obowiązków, jakie mogą być nałożone na cudzoziemca, o którym mowa w art. 136.

59)art. 137a

Do tego przepisu przeniesiona została regulacja dotycząca ponoszenia kosztów pobytu cudzoziemca, któremu odmówiono wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, lub podróżującego tranzytem, przy czym państwo docelowe odmówiło mu wjazdu lub dalszy przewoźnik odmówił wykonania przewozu.

Koszty pobytu cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej do czasu opuszczenia przez niego tego terytorium ponosi przewoźnik, który drogą powietrzną, morską lub lądową przywiózł do granicy cudzoziemca nieposiadającego dokumentu podróży, wymaganej wizy lub wymaganego zezwolenia na wjazd do innego państwa.

60)art. 138 ust. 1

Zmiana przepisu polega na uzupełnieniu przesłanek nałożenia kary na przewoźnika. Dodatkową przesłanką będzie teraz także przywiezienie do granicy cudzoziemca nieposiadającego wymaganej wizy lub innego ważnego dokumentu uprawniającego do wjazdu i pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, zgodnie z art. 21 Konwencji Wykonawczej Schengen oraz wykładnią art. 26 ww. Konwencji, przedstawioną przez Komisję Europejską. Pozostałe zmiany mają charakter redakcyjny.

Zmiany w przepisach dotyczących odpowiedzialności przewoźników mają charakter tylko porządkujący. Jedyna zmiana merytoryczna dotyczy wprowadzenia odpowiedzialności przewoźnika w przypadku, gdy cudzoziemiec nie posiada wizy. Zmiany te nie będą więc miały wpływu na wzrost kosztów działalności przewoźników.

61)art. 143 ust. 1

Nadanie nowego brzmienia pkt 4a to konsekwencja wprowadzenia w ustawie skrótu „Konwencja Wykonawcza Schengen”.

Zmiana pkt 7a polega na dodaniu nowego zadania Szefowi Urzędu do Spraw Cudzoziemców. Organ ten będzie pełnił funkcję krajowego punktu kontaktowego, o którym mowa w art. 12 ust. 2 rozporządzenia nr 1931/2006, oraz przekazywał właściwym organom państw stosujących to rozporządzenie oraz Komisji Europejskiej informacje przechowywane w rejestrze przypadków nadużycia zasad małego ruchu granicznego oraz sankcji za nadużycie tych zasad, o którym mowa w art. 17 ust. 3 rozporządzenia nr 1931/2006. Proponowana zmiana wynika z wprowadzenia w ustawie o cudzoziemcach regulacji dotyczących małego ruchu granicznego.

62)art. 144

Uchylenie przepisu jest konsekwencją uwzględnienia zasad wynikających z *acquis Schengen*. W miejsce rozwiązania znajdującego się w art. 144 projektuje się wprowadzenie do ustawy art. 24c. Tym samym polskie przepisy będą zgodne z postanowieniami art. 5 ust. 4 lit. c kodeksu granicznego Schengen, który daje państwom obszaru Schengen możliwość zezwolenia na wjazd na terytorium danego państwa tego obszaru, cudzoziemcowi, który nie spełnia warunków wjazdu na terytorium Schengen, ze względów humanitarnych, ze względu na interes narodowy lub zobowiązania międzynarodowe.

63)art. 148 ust. 1

Zmiana przepisu karnego polega na uzupełnieniu regulacji, w związku z określeniem w ustawie zasad małego ruchu granicznego, o sankcje odnoszące się do sytuacji, kiedy cudzoziemiec naruszy zasady pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej wynikające z rozporządzenia nr 1931/2006. Przewidziano karę grzywny dla osób, które korzystając z zezwolenia na przekraczanie granicy w ramach małego ruchu granicznego przebywają poza strefą przygraniczną, w ramach której są uprawnione do przemieszczania się albo nie opuszczają terytorium Rzeczypospolitej Polskiej po upływie okresu pobytu określonego w tym zezwoleniu.

Zmiany w:

- ustawie z dnia 24 marca 1920 r. o nabywaniu nieruchomości przez cudzoziemców,
- ustawie z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy,
- ustawie z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych,
- ustawie z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej,
- ustawie z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej

Konieczność wprowadzenia zmian w ww. ustawach wynika z potrzeby

uwzględnienia zmian wprowadzonych projektowaną ustawą w ustawie o cudzoziemcach, polegających na zastąpieniu wizy wydawanej w szczególnym trybie art. 33 ustawy o cudzoziemcach, zezwoleniem na zamieszkanie na czas oznaczony udzielanym na szczególnej podstawie art. 53a ust. 2 ww. ustawy. Zamiast dotychczasowej wizy wydawanej cudzoziemcom w enumeratywnie wymienionych w przepisie przypadkach, także gdy zachodzą okoliczności uzasadniające odmowę wydania wizy, wprowadzono możliwość udzielenia zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony cudzoziemcowi, który przebywa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej nielegalnie.

W związku z powyższym zaistniała konieczność wprowadzenia wyłączeń dotyczących ww. zezwolenia w ustawie o nabywaniu nieruchomości przez cudzoziemców oraz ustawie o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych. Obecnie ww. ustawy nie obejmują swoim zakresem cudzoziemców posiadających wizy wydane na podstawie art. 33 ustawy o cudzoziemcach. Uprawnienia wynikające z ww. ustaw dotyczą natomiast wszystkich cudzoziemców, którym udzielono zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony. A zatem powstała potrzeba wprowadzenia stosownych wyłączeń w ustawach, które przyznają określone uprawnienia cudzoziemcom przebywającym w Polsce na podstawie zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony.

W ustawie o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy przewidziano natomiast zwolnienie z obowiązku uzyskania zezwolenia na pracę cudzoziemca przebywającego w Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie wizy, o której mowa w art. 61 ust. 3 lub art. 71a ust. 3 ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o cudzoziemcach, jeżeli przed wydaniem tej wizy był zwolniony z obowiązku posiadania zezwolenia na pracę na podstawie art. 87 ust. 1 pkt 2a i 5a – 6 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy. Ponadto w art. 87 dodano ust. 4 przewidujący, że do wykonywania pracy na warunkach określonych ustawą nie są uprawnieni cudzoziemcy, którzy przebywają na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie wizy jednolitej tranzytowej, wizy wydanej w celu, o którym mowa w art. 28 ust. 1 pkt 1, 9 i 10 oraz ust. 3 pkt 1 ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o

cudzoziemcach, oraz na podstawie zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony udzielonego w związku z okolicznością, o której mowa w art. 53a ust. 2 ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o cudzoziemcach.

W ustawie o swobodzie działalności gospodarczej przewidziano możliwość podejmowania i prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na takich samych zasadach jak obywatele polscy przez cudzoziemców, którzy posiadają w Rzeczypospolitej Polskiej wizę, o której mowa w art. 61 ust. 3 lub art. 71a ust. 3 ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o cudzoziemcach, jeżeli przed wydaniem tej wizy byli uprawnieni do podejmowania i wykonywania działalności gospodarczej na podstawie art. 13 ust. 2 pkt 1 lit. c. Powyższa regulacja umożliwi cudzoziemcom będącym przedsiębiorcami prowadzącymi działalność na podstawie art. 13 ust. 2 pkt 1 lit. c ustawy o swobodzie działalności gospodarczej na kontynuację swojej działalności w okresie oczekiwania na wydanie kolejnego zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony.

Zmiany w ustawie o opłacie skarbowej polegają na wskazaniu w części III załącznika do ustawy dodatkowej podstawy do pobierania opłaty skarbowej, tj. za wydanie cudzoziemcowi zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony na podstawie projektowanego art. 53a ust. 2 pkt 1 – 3 ustawy o cudzoziemcach, tzn. gdy przebywa w Polsce nielegalnie, co nie będzie dotyczyło cudzoziemców, którzy są prawdopodobnie ofiarami handlu ludźmi. Dotychczas w takiej sytuacji były wydawane wizy w szczególnym trybie przewidzianym w art. 33 ust. 1 ustawy o cudzoziemcach. Wizy te wydawał Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców i nie podlegały one opłacie skarbowej. Opłata skarbową była pobierana za wydanie decyzji w sprawie odmowy wydania wizy oraz decyzji w sprawie unieważnienia wizy. Natomiast samo wydanie wizy nie podlegało takiej opłacie, gdyż jest to czynność polegająca na zamieszczeniu naklejki wypełnionej wizowej w dokumencie podróży cudzoziemca, a nie decyzja administracyjna w rozumieniu Kodeksu postępowania administracyjnego.

Wprowadzono również zwolnienie z opłaty skarbowej za zezwolenie na zamieszkanie na czas oznaczony udzielone cudzoziemcowi będącemu ofiarą handlu ludźmi, który podjął współpracę z organami ścigania (art. 53

ust. 1 pkt 15 ustawy o cudzoziemcach).

Ponadto przewidziano obniżenie wysokości opłaty skarbowej za wydanie wizy na granicy z 305 zł na równowartość 60 euro, tj. około 216 zł, według kursu tej waluty z grudnia 2007 r. (3,6 zł), w przypadku wiz grupowych powiększoną o równowartość 1 euro na jedną osobę. Podwyższeniu uległa natomiast opłata skarbową za przedłużenie wizy pobytowej jednolitej z 206 zł na równowartość 60 euro, tj. około 216 zł, według kursu tej waluty z grudnia 2007 r. (3,6 zł). Powyższe zmiany mają na celu dostosowanie wysokości opłaty pobieranej za wizeny do wymogów przewidzianych w tym zakresie przez przepisy wspólnotowe (załącznik nr 12 do Wspólnych Instrukcji Konsularnych dla misji dyplomatycznych i urzędów konsularnych dotyczących wiz).

Ustalenie stawek opłaty skarbowej za wydanie wizeny na granicy oraz za przedłużenie wizeny jako równowartości kwoty w euro uwzględnia uregulowania przewidziane w decyzji Rady nr 2006/440/WE z dnia 1 czerwca 2006 r. zmieniającej załącznik nr 12 Wspólnych Instrukcji Konsularnych i załącznik 14a Wspólnego Podręcznika w sprawie pobieranych opłat odpowiadających kosztom administracyjnym rozpatrywania wniosków wizowych (Dz. Urz. UE L 175 z 29.06.2006, str. 77). Ustalony w przepisach projektowanej ustawy sposób przeliczania euro na złote przewiduje, że przeliczenia dokonuje się według średniego kursu ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski dla tej waluty w ostatnim dniu roboczym poprzedzającym dzień złożenia wniosku o wydanie wizeny lub wniosku o przedłużenie wizeny. Wskazany sposób przeliczania euro na złote uwzględnia określone odrębnymi przepisami zasady wyliczania i ogłaszania średniego kursu euro przez Narodowy Bank Polski oraz wynikający z przepisów o opłacie skarbowej obowiązek uiszczenia tej opłaty z chwilą złożenia wniosku.

Wprowadzono także zwolnienia z opłaty za wydanie wiz na granicy, przewidziane w załączniku nr 12 do Wspólnych Instrukcji Konsularnych dla misji dyplomatycznych i urzędów konsularnych dotyczących wiz.

Wykreślono natomiast z załącznika do ustawy opłatę skarbową od wiz pobytowych wydawanych przez wojewodę małoletniemu cudzoziemcowi

urodzonemu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Powyższe jest konsekwencją uchylecia art. 34 w ustawie o cudzoziemcach, który przewidywał wydawanie małoletniemu cudzoziemcowi urodzonemu w Polsce wizey pobytowej, która była objęta opłatą skarbową. Po uchyleniu przepisu przewidującego wydawanie ww. wizey usunięto także stawkę opłaty skarbowej, która była od niej pobierana.

Zmiana w ustawie z dnia 31 stycznia 1959 r. o cmentarzach i chowaniu zmarłych:

Wprowadzana zmiana polega na dodaniu w art. 10 ust. 5a, zawierającego upoważnienie dla ministra właściwego do spraw wewnętrznych do określenia, w drodze rozporządzenia, postępowania ze zwłokami cudzoziemców umieszczonych w strzeżonym ośrodku dla cudzoziemca lub przebywających w areszcie w celu wydalenia. Dotychczas istniała luka prawna w zakresie postępowania ze zwłokami osób umieszczonych w strzeżonych ośrodkach lub przebywających w aresztach w celu wydalenia, która w ten sposób jest likwidowana.

Zmiany w:

- ustawie z dnia 13 lutego 1984 r. o funkcjach konsulów Rzeczypospolitej Polskiej,

Wprowadzana zmiana jest bezpośrednio związana z uregulowaniem w ustawie o cudzoziemcach zasad umożliwiających cudzoziemcom podróżowanie w ramach małego ruchu granicznego na zasadach określonych w rozporządzeniu (WE) nr 1931/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. ustanawiającym przepisy dotyczące małego ruchu granicznego na zewnętrznych granicach lądowych państw członkowskich i zmieniającym postanowienia Konwencji z Schengen.

W art. 23 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 13 lutego 1984 r. o funkcjach konsulów Rzeczypospolitej Polskiej uzupełniono kompetencje konsulów poprzez wskazanie, że będą także organem właściwym do wydawania zezwoleń na przekraczanie granicy w ramach małego ruchu granicznego.

- ustawie z dnia 12 października 1990 r. o ochronie granicy państwowej

Zaproponowana zmiana art. 17 ustawy z dnia 12 października 1990 r. o ochronie granicy państwowej, polegająca na dodaniu ust. 2a, ma na celu stworzenie możliwości dokonywania przez wojewodów inwestycji w obrębie przejść granicznych, których zasięg terytorialny obejmuje nieruchomości oraz infrastrukturę stanowiącą własność spółek prawa handlowego lub przedsiębiorstw państwowych.

Obowiązki w tym zakresie spoczywają na wojewodzie w oparciu o art. 17 ustawy o ochronie granicy państwowej oraz § 4 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 13 grudnia 2005 r. w sprawie obowiązków wojewody w zakresie finansowania i utrzymywania przejść granicznych, przejść turystycznych, miejsc przekraczania granicy na szlakach turystycznych oraz punktów nocnego postoju na rzekach granicznych, ich wyposażenia w sprzęt, a także organów właściwych do osadzania i utrzymywania znaków granicznych na morskich wodach wewnętrznych (Dz. U. Nr 256, poz. 2145). Wobec braku możliwości dokonywania inwestycji w obrębie nieruchomości i obiektów będących składnikami majątku przedsiębiorców, takich jak PKP Polskie Linie Kolejowe S. A. (przejścia kolejowe) czy Przedsiębiorstwo Państwowe „Porty Lotnicze” (przejścia lotnicze), proponuje się wprowadzenie możliwości zlecenia przez wojewodę realizacji zadań inwestycyjnych właścicielowi lub posiadaczowi gruntów lub obiektów położonych w obrębie zasięgu terytorialnego przejścia granicznego, przy jednoczesnym przyznaniu takiemu właścicielowi lub posiadaczowi stosownej dotacji celowej.

Powyższa zmiana przyczyni się do stworzenia warunków sprawnej kontroli granicznej niezbędnej przy funkcjonowaniu małego ruchu granicznego.

Uchylenie art. 17b ustawy o ochronie granicy państwowej, zawierającego obligatoryjne upoważnienie dla Rady Ministrów do wydania rozporządzenia w sprawie rodzajów obiektów i wyposażenia, których utrzymanie jest niezbędne do sprawnego przywrócenia kontroli granicznej oraz organów zobowiązanych do ich utrzymania, ma na celu dostosowanie stanu prawnego do aktualnych rozstrzygnięć w zakresie metod wykonywania kontroli granicznej, w przypadku jej przywrócenia na granicy państwowej

stanowiącej granicę wewnętrzną w rozumieniu kodeksu granicznego Schengen.

Art. 17b został dodany do ustawy o ochronie granicy państwowej na etapie prac legislacyjnych, mających na celu dostosowanie krajowego porządku prawnego do pełnego stosowania dorobku Schengen. Miał on stanowić jeden z instrumentów sprawnego przywrócenia kontroli granicznej w przypadku zaistnienia warunków uzasadniających przywrócenie kontroli osób, określonych w przepisach wspólnotowych. Aktualnie, po zniesieniu kontroli granicznej na granicach wewnętrznych, problem dalszego utrzymywania obiektów przejść granicznych i wyposażenia celem wykorzystania w przypadku ewentualnego przywrócenia kontroli, stał się przedmiotem analiz i dyskusji odnośnie zasadności utrzymania wskazanego rozwiązania. Ponieważ dalsze utrzymywanie obiektów i wyposażenia w odpowiednim stanie technicznym łączy się ze znacznym, stałym zaangażowaniem na ten cel środków finansowych z budżetu państwa, przyjęto rozwiązanie zakładające stosowanie innych metod wykonywania przywróconej kontroli, w szczególności przy wykorzystaniu urządzeń mobilnych.

W związku z powyższym utrzymanie upoważnienia zawartego w art. 17b ustawy stało się bezzasadne.

- ustawie z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej

Straż Graniczna wykonując zadania – zgodnie z ustawą z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej – sprawuje kontrolę wjazdu, przejazdu i pobytu cudzoziemców na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz ich wyjazdu z tego terytorium. Kontrola legalności pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej cudzoziemców, sprawowana przez funkcjonariuszy Straży Granicznej na podstawie ustawy o cudzoziemcach, jest szczególnym instrumentem prawnym, zapewnia ochronę interesów państwa oraz wymagań bezpieczeństwa i porządku publicznego. Obowiązująca aktualnie ustawa o Straży Granicznej enumeratywnie wymienia uprawnienia, na podstawie których funkcjonariusze Straży Granicznej wykonują ustawowe zadania. Koniecznością stało się zaktualizo-

wanie dotychczasowych regulacji prawnych o uprawnienie do kontroli legalności wykonywania pracy przez cudzoziemców, prowadzenia działalności przez cudzoziemców, powierzania wykonywania pracy i innej pracy zarobkowej. Potrzeba nowej regulacji wynika z konieczności rozszerzenia kompetencji kontrolnych Straży Granicznej oraz wzmocnienia instrumentów prawnych dla sprawniejszego działania kontrolno-nadzorczego, zdecydowanie reagującego na przypadki naruszania prawa przez cudzoziemców.

Zgodnie z obowiązującymi przepisami uprawnienie do kontroli legalności zatrudnienia przysługuje na podstawie ustawy o Państwowej Inspekcji Pracy – inspektorom pracy, oraz ustawy o Służbie Celnej – funkcjonariuszom celnym. Obecny stan prawny nakłada więc na Straż Graniczną obowiązek współdziałania w ww. zakresie z Państwową Inspekcją Pracy oraz ze Służbą Celną.

Przedłożona propozycja nowych rozwiązań ustawowych ma na celu poprawę skuteczności działań Straży Granicznej, zmierzających do zapobiegania zjawisku nielegalnego zatrudniania oraz usprawnienia procedur kontroli.

Konieczność rozszerzenia kompetencji Straży Granicznej jest odpowiedzią na dynamicznie zwiększający się problem nielegalnego wykonywania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej pracy przez cudzoziemców.

Przewidywany koszt związany z wprowadzeniem w życie nowej regulacji wynika z konieczności sfinansowania specjalistycznego szkolenia dla funkcjonariuszy Straży Granicznej, niezbędnego dla przygotowania do wykonywania czynności kontrolnych w rozszerzonym zakresie.

Projektowana regulacja nie spowoduje więc znacznych dodatkowych skutków finansowych dla budżetu Straży Granicznej ponad dotychczasowe wydatki związane z aktualnym funkcjonowaniem Straży Granicznej.

Projektowany przepis rozszerza katalog uprawnień funkcjonariuszy Straży Granicznej do czynności z zakresu doprowadzenia cudzoziemców, wobec których są prowadzone postępowania określone w ustawie z dnia 13 czerwca 2003 r. o cudzoziemcach oraz w ustawie z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej

Polskiej (wobec których zachodzą okoliczności uzasadniające wydania decyzji o wydaleniu albo którzy uchylają się od obowiązków określonych w decyzji o wydaleniu, umieszczonych w strzeżonym ośrodku dla cudzoziemców lub wobec których zastosowano areszt w celu wydalenia oraz cudzoziemców ubiegających się o nadanie statusu uchodźcy) odpowiednio do właściwego organu Straży Granicznej, właściwej jednostki organizacyjnej Policji, sądu, prokuratury, wojewody, Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców, przedstawicielstw dyplomatycznych, urzędów konsularnych, placówek opiekuńczo-wychowawczych, zakładów opieki zdrowotnej.

Przepis określa zamknięty katalog podmiotów, na wniosek których przedmiotowa czynność będzie wykonywana.

Wprowadzenie w życie projektowanego przepisu ma na celu dostosowanie dotychczasowych rozwiązań do specyfiki zadań Straży Granicznej w zakresie postępowań dotyczących cudzoziemców.

- ustawie z dnia 9 listopada 2000 r. o repatriacji

W związku ze zmianami wprowadzonymi w rozdziale dotyczącym wiz w ustawie o cudzoziemcach konieczne było dostosowanie terminologii używanej w ustawie o repatriacji do terminologii przyjętej w ustawie o cudzoziemcach. Dlatego w projekcie ustawy przewidziano zastąpienie stosowanego w ustawie o repatriacji określenia „wiza wjazdowa w celu repatriacji” wyrazami „wiza krajowa w celu repatriacji”. Zmiana ma charakter porządkujący.

- ustawie z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi

W art. 5 w pkt 5 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi przewidziano wyłączenie właściwości sądów administracyjnych w sprawach zezwoleń na przekraczanie granicy w ramach małego ruchu granicznego wydawanych przez konsulów. W ww. ustawie w art. 5 w pkt 4 istnieje już wyłączenie właściwości sądów w sprawach wiz wydawanych przez konsulów, z wyjątkiem wiz wydanych cudzoziemcowi będącemu członkiem rodziny obywatela państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego

Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej, w rozumieniu art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 14 lipca 2006 r. o wjeździe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobycie oraz wyjeździe z tego terytorium obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej i członków ich rodzin.

Zezwolenia na przekraczanie granicy w ramach małego ruchu granicznego są co do skutków prawnych porównywalne z wizami i będą także wydawane przez konsulów. Stąd uzupełnienie art. 5 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi jest zasadne i dopuszczalne w myśl art. 37 ust. 2 Konstytucji RP oraz w świetle orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego z dnia 15 listopada 2000 r., P.12/99 (OTK 2000, z. 7, poz. 260). W uzasadnieniu wyroku stwierdzono, że ograniczenie prawa do sądu jest legitymowane konstytucyjnie przez brzmienie art. 37 ust. 2 Konstytucji RP, który dopuszcza możliwość określenia w drodze ustawy wyjątków od zasady korzystania z wolności i praw wymienionych w Konstytucji RP w odniesieniu do cudzoziemców.

Zmiany w ustawie z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej:

1) art. 41

Wprowadzana w ust. 3 zmiana jest konsekwencją zmiany art. 95 ust. 2 w ustawie o cudzoziemcach. W przepisie przewidziano przejęcie przez Straż Graniczną należącego dotychczas do Policji obowiązku konwojowania cudzoziemca do granicy, wskazując, że obowiązek doprowadzenia cudzoziemca do granicy wykonuje komendant oddziału Straży Granicznej właściwy ze względu na miejsce pobytu cudzoziemca. Wprowadzenie powyższego rozwiązania pozwoli na usprawnienie przymusowego wykonania decyzji o wydaleniu.

Brzmienie ust. 5 zostało dostosowane do brzmienia art. 95 ust. 3 ustawy o cudzoziemcach.

2) art. 97 ust. 1 pkt 2

Przepis wskazuje przypadki, w których cudzoziemcom udziela się zgody na pobyt tolerowany. Obecnie obowiązująca regulacja przewiduje, że cudzoziemcowi udziela się zgody na pobyt tolerowany na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jeżeli jego wydalenie jest niewykonalne z przyczyn niezależnych od organu wykonującego decyzję o wydaleniu lub od cudzoziemca. Projektowana zmiana polega na zastąpieniu wyrazu „lub” wyrazem „i” w celu usunięcia wątpliwości interpretacyjnych. Doprecyzowano, że niewykonalność wydalenia powinna wynikać zarówno z przyczyn niezależnych od organu wykonującego decyzję o wydaleniu, jak i od cudzoziemca.

Proponowana regulacja wynika z faktu nadużywania przez cudzoziemców instytucji zgody na pobyt tolerowany udzielanej na podstawie art. 97 ust. 1 pkt 2, a niewykonalność decyzji o wydaleniu często wynika ze złej woli cudzoziemców przy współudziale władz kraju ich pochodzenia prowadzącego politykę popierania emigracji z tego kraju.

3) art. 101a

Projektowana zmiana polega na wprowadzeniu obowiązku zgłaszania się przez cudzoziemca, któremu udzielono zgody na pobyt tolerowany na podstawie art. 97 ust. 1 pkt 2, w określonych odstępach czasu do organu wskazanego w decyzji o jej udzieleniu oraz do zawiadamiania tego organu o każdej zmianie miejsca pobytu. Powyższy obowiązek ma być określany w decyzji o udzieleniu cudzoziemcowi zgody na pobyt tolerowany.

Powyższy przepis ma na celu ograniczenie nadużywania przez cudzoziemców instytucji zgody na pobyt tolerowany udzielanej w trybie art. 97 ust. 1 pkt 2, tj. w sytuacji, gdy wydalenie cudzoziemca jest niewykonalne z przyczyn niezależnych od organu wykonującego decyzję o wydaleniu oraz od cudzoziemca. Proponowana zmiana ma także zapewnić lepszą kontrolę nad cudzoziemcami przebywającymi w Polsce, którym udzielono zgody na pobyt tolerowany na ww. podstawie w celu stwierdzenia, czy w dalszym ciągu zachodzi przesłanka udzielenia zgody na pobyt tolerowany. Przepis

umożliwi także cofnięcie zgody na pobyt tolerowany w sytuacji uchylania się cudzoziemca od ww. obowiązków.

Regulacja ma istotne znaczenie w związku z wejściem Polski do strefy Schengen, a przez to umożliwieniem przemieszczania się cudzoziemców po całym obszarze Schengen w sytuacji posiadania tytułu pobytowego udzielonego przez jedno z państw tego obszaru.

4) art. 102 ust. 1 pkt 5

W ust. 1 określono przypadki, w których cudzoziemcowi cofa się zgodę na pobyt tolerowany w Polsce. Projektowany przepis przewiduje, że cudzoziemcowi cofa się zgodę na pobyt tolerowany, jeżeli cudzoziemiec, któremu udzielono zgody na pobyt tolerowany na podstawie art. 97 ust. 1 pkt 2, uchyla się od nałożonego w tej decyzji obowiązku zgłaszania się w określonych odstępach czasu do wskazanego organu lub zawiadomienia tego organu o każdej zmianie miejsca pobytu.

Powyższy zapis związany jest z wprowadzeniem uregulowania w art. 101a i ma na celu umożliwienie wyegzekwowania od cudzoziemców obowiązków, które nakłada na nie art. 101a.

5) art. 104

Nadanie nowego brzmienia pkt 1 w ust. 1 sprowadza się do następujących zmian w obowiązującej obecnie regulacji:

- zmiana w lit. b polega na odstąpieniu od konieczności występowania przez organ zobowiązany do wykonania decyzji o wydaleniu do wojewody z wnioskiem o udzielenie cudzoziemcowi zgody na pobyt tolerowany, w przypadku gdy wydalenie cudzoziemca jest niewykonalne z przyczyn niezależnych od organu wykonującego decyzję o wydaleniu i od cudzoziemca. Decyzja o udzieleniu zgody na pobyt tolerowany będzie mogła być wydana przez wojewodę z urzędu w razie wystąpienia ww. okoliczności jej udzielenia, bez konieczności złożenia formalnego wniosku w tej sprawie przez organ zobowiązany do wykonania decyzji o wydaleniu. Ponadto zmiana jest konsekwencją zmiany w art. 97 ust. 1 pkt 2.

- regulacja proponowana w lit. c jest związana ze zmianą ustawy o cudzoziemcach i wprowadzeniem nowej instytucji wykonania decyzji o wydaleniu cudzoziemca wydanej przez organ innego państwa członkowskiego. Zgodnie z projektowanym przepisem wojewoda udziela cudzoziemcowi zgody na pobyt tolerowany na wniosek organu obowiązującego do przymusowego wykonania decyzji o wydaleniu cudzoziemca z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, gdy w postępowaniu w sprawie wykonania decyzji o wydaleniu cudzoziemca wydanej przez organ wydającego państwa członkowskiego zachodzi którakolwiek z okoliczności, o których mowa w art. 97 ust. 1.

Zmiana ust. 1 pkt 2 lit. c polega na odstąpieniu od konieczności występowania przez organ wykonujący decyzję o odmowie nadania statusu uchodźcy i ochrony uzupełniającej, która zwiera orzeczenie o wydaleniu lub decyzję o pozbawieniu azylu do Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców z wnioskiem o udzielenie cudzoziemcowi zgody na pobyt tolerowany, w przypadku gdy wydalenie cudzoziemca na podstawie ww. decyzji jest niewykonalne z przyczyn niezależnych od organu wykonującego decyzję i od cudzoziemca. Decyzja o udzieleniu zgody na pobyt tolerowany będzie mogła być wydana przez Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców z urzędu, w razie wystąpienia ww. okoliczności jej udzielenia, bez konieczności złożenia formalnego wniosku w tej sprawie przez organ zobowiązany do wykonania ww. decyzji. Ponadto zmiana jest konsekwencją wprowadzenia zmiany w art. 97 ust. 1 pkt 2.

Nadając nowe brzmienie ust. 1a wskazano, że decyzję w sprawie udzielenia zgody na pobyt tolerowany w przypadkach, gdy okoliczności, o których mowa w art. 97 ust. 1 pkt 1 lub pkt 1a, ujawniły się po wydaniu decyzji o wydaleniu lub gdy wydalenie cudzoziemca jest niewykonalne z przyczyn niezależnych od organu wykonującego decyzję o wydaleniu i od cudzoziemca, wydaje wojewoda, który wydał decyzję o wydaleniu. Zmiana jest konsekwencją dodania w art. 97 w ust. 1 ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej pkt 1a w drodze nowelizacji ustawy z dnia 11 kwietnia 2008 r.

6) art. 105 ust. 1 pkt 3

Zmiana przepisu jest związana ze zmianą ustawy o cudzoziemcach i wprowadzeniem nowej instytucji wykonania decyzji o wydaleniu cudzoziemca wydanej przez organ wydającego państwa członkowskiego stosującego dyrektywę Rady nr 2001/40/WE z dnia 28 maja 2001 r. w sprawie wzajemnego uznawania decyzji o wydalaniu obywateli państw trzecich. Proponowany przepis przewiduje, że cudzoziemiec, któremu udzielono zgody na pobyt tolerowany w wyniku postępowania o wykonanie decyzji o wydaleniu cudzoziemca, wydanej przez organ innego państwa członkowskiego, jest obowiązany poddać się pobraniu odcisków linii papilarnych.

7) art. 126 ust. 1 pkt 6

W dodawanym przepisie przewidziano, że cudzoziemiec, który uchylił się od obowiązku zgłaszania się w określonych odstępach czasu do wskazanego organu lub zawiadomienia o każdej zmianie miejsca pobytu, o których mowa w art. 101b, podlega karze grzywny.

Powyższe uregulowanie jest związane ze zmianą zawartą w art. 101a i ma na celu umożliwienie wyegzekwowania od cudzoziemców obowiązków, które nakłada na nich art. 101a.

Zmiany w ustawie z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej:

Potrzeba wprowadzenia zmian w ustawie powstała w wyniku zmian wprowadzonych projektowaną ustawą w ustawie o cudzoziemcach, polegających na zastąpieniu wizy wydawanej w szczególnym trybie art. 33 ustawy o cudzoziemcach zezwoleniem na zamieszkanie na czas oznaczony udzielanym na szczególnej podstawie art. 53a ust. 2 ww. ustawy. Zamiast dotychczasowej wizy wydawanej cudzoziemcom w enumeratywnie wymienionych w przepisie przypadkach, także gdy zachodzą okoliczności uzasadniające odmowę wydania wizy, wprowadzono możliwość udzielenia zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony cudzoziemcowi, który przebywa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej nielegalnie.

Konieczna była zmiana odesłań do ustawy o cudzoziemcach w art. 5a i wskazanie właściwych przepisów ustawy. Zgodnie ze zmienionym przepisem

prawo do świadczeń w formie interwencji kryzysowej, schronienia, posiłku, niezbędnego ubrania oraz zasiłku celowego przysługuje cudzoziemcom, o których mowa w art. 53a ust. 2 pkt 4 oraz art. 53 ust. 1 pkt 15 ustawy o cudzoziemcach.

W konsekwencji zmiany wymagał także ust. 3a w art. 47. W przepisie przewidziano, że cudzoziemcom, o których mowa w art. 5a, można udzielić schronienia na okres zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony, o którym mowa w art. 53 i art. 53a ust. 2 pkt 4 ustawy o cudzoziemcach.

Zmiany w ustawie z dnia 14 lipca 2006 r. o wjeździe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobycie oraz wyjeździe z tego terytorium obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej i członków ich rodzin:

1) art. 7a, art. 10 ust. 2, art. 11 ust. 1

Projektowana w art. 7a zmiana polega na wskazaniu, że w postępowaniach w sprawach uregulowanych w ustawie obywatel UE lub członek rodziny obywatela UE może przedstawić inny dowód niż dokument urzędowy w celu potwierdzenia w niebudzący wątpliwości sposób swej tożsamości i obywatelstwa, jeżeli nie ma możliwości okazania dokumentu podróży lub innego dokumentu potwierdzającego tożsamość i obywatelstwo.

Dotychczasowy art. 10 ust. 2 został rozszerzony o wskazanie, że członkowi rodziny niebędącemu obywatelem UE odmawia się wydania wizego także wtedy, gdy jego pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej może stanowić zagrożenie dla obronności lub bezpieczeństwa państwa albo ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego lub zdrowia publicznego.

W art. 11 w ust. 1 wśród przesłanek fakultatywnej odmowy wjazdu na terytorium Polski obywatela UE lub członka rodziny niebędącego obywatelem UE wymieniono okoliczność, że pobyt cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej może stanowić zagrożenie dla obronności lub bezpieczeństwa państwa albo ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego lub zdrowia publicznego.

Wprowadzane zmiany w ww. przepisach mają na celu uwzględnienie sytuacji, gdy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej zamierza wjechać członek rodziny obywatela UE, który nie przebywał wcześniej na tym

terytorium, a jego pobyt w naszym kraju będzie stanowić zagrożenie dla obronności lub bezpieczeństwa państwa albo ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego lub zdrowia publicznego. W ten sposób zostaną uwzględnione regulacje *acquis* Schengen dotyczące warunków wjazdu na terytorium państw obszaru Schengen, w zakresie zgodnym z przepisami dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich zmieniającej rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylającej dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG (Dz. Urz. UE L 158 z 30.04.2004, str. 77).

2) art. 11 ust. 3 i 4

W ust. 3 przewidziano, że decyzji o odmowie wjazdu nadaje się rygor natychmiastowej wykonalności, co jest zgodne z art. 31 ust. 4 dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich (Dz. Urz. UE L 158 z 30.04.2004, str. 77). Należy również wskazać, że zgodnie z art. 11 ust. 1 pkt 2 obywatelowi UE lub członkowi rodziny niebędącemu obywatelem UE można odmówić wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w przypadku, gdy nie posiada dokumentu, o którym mowa odpowiednio w art. 9 ust. 1 lub 2, tylko wtedy, gdy nie udowodni w inny, niebudzący wątpliwości sposób, że jest uprawniony do korzystania ze swobody przepływu osób. Ponadto zgodnie z art. 12, komendant placówki Straży Granicznej umożliwi obywatelowi UE lub członkowi rodziny niebędącemu obywatelem UE przez okres nie dłuższy niż 72 godziny przed wydaniem decyzji o odmowie wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej podjęcie działań zmierzających do uzyskania dokumentów, o których mowa odpowiednio w art. 9 ust. 1 lub 2, albo do udowodnienia w inny, niebudzący wątpliwości sposób, że osoby te są uprawnione do korzystania ze swobody przepływu osób.

Ust. 4 przewiduje wydanie decyzji o unieważnieniu wizy w przypadku wydania członkowi rodziny niebędącemu obywatelem UE decyzji o odmowie wjazdu na podstawie ust. 1 pkt 1 lub 2. Regulacja została dodana w konsekwencji zmian wprowadzonych do ustawy o cudzoziemcach w zakresie unieważniania wizy, gdzie doprecyzowano, że przesłanki unieważnienia wizy określone w art. 48 ust. 1 dotyczą wiz krajowych, natomiast zasady unieważniania wizy jednolitej określa załącznik V do kodeksu granicznego Schengen oraz przepisy decyzji Komitetu Wykonawczego z dnia 14 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnych zasad anulowania, unieważnienia lub skracania okresu ważności wizy jednolitej. Członkom rodziny obywateli UE niebędącym obywatelami UE będą wydawane wize pobytowe jednolite w celu dołączenia do obywatela państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej lub przebywania z nim. Zastosowanie do członków rodziny obywateli UE przepisów dorobku prawnego Schengen musi jednak być zgodne z postanowieniami dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, stąd konieczne było utworzenie w niezbędnym zakresie odrębnej regulacji dotyczącej unieważniania wiz ww. osobom.

3) art. 13 ust. 1

Zmiana jest konsekwencją dodania w ustawie art. 11a dotyczącego unieważniania wiz członkom rodziny obywateli UE niebędącym obywatelami UE. Określony w art. 13 ust. 1 przepis kompetencyjny dla komendanta placówki Straży Granicznej rozszerzono na decyzje orzekające o unieważnieniu wizy.

4) art. 14 ust. 3

Zgodnie z wprowadzanym przepisem obywatel UE lub członek rodziny niebędący obywatelem UE może wyjechać z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej pomimo nieposiadania dokumentu, o którym mowa odpowiednio

w ust. 1 lub 2, jeżeli udowodni w inny, niebudzący wątpliwości sposób, że jest uprawniony do korzystania ze swobody przepływu osób. Regulacja jest wzorowana na brzmieniu art. 11 ust. 1 pkt 2, który dotyczy wjazdu na terytorium Polski.

Zmiany w ustawie z dnia 24 sierpnia 2007 r. o udziale Rzeczypospolitej w Systemie Informacyjnym Schengen oraz Systemie Informacji Wizowej:

Proponowana zmiana art. 4 ust. 1 pkt 4 przewiduje, że uprawnienie do bezpośredniego dostępu do Krajowego Systemu Informacyjnego w celu wglądu do danych Systemu Informacyjnego Schengen (SIS) dotyczących cudzoziemców, których dane zostały wpisane do SIS dla celów odmowy wjazdu, przysługuje Straży Granicznej, Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Żandarmerii Wojskowej, Centralnemu Biuru Antykorupcyjnemu, Agencji Wywiadu, Służbie Celnej, organom kontroli skarbowej, sądowi, prokuraturze, Szefowi Urzędu do Spraw Cudzoziemców, Służbie Kontrwywiadu Wojskowego, wojewodzie, konsulowi lub ministrowi właściwemu do spraw zagranicznych.

Powyższa zmiana ma charakter redakcyjny. Dane SIS dotyczące cudzoziemców, o których mowa w art. 134a ustawy z dnia 13 czerwca 2003 roku o cudzoziemcach, nie stanowią odrębnej kategorii prawnej, lecz są pojęciem zawierającym się w całości w definicji danych SIS dotyczących cudzoziemców, których dane zostały wpisane do Systemu Informacyjnego Schengen dla celów odmowy wjazdu. W obecnym brzmieniu przepisu wyodrębnienie kategorii pojęciowej danych, o których mowa w art. 134a ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r., może sugerować zakwalifikowanie ich jako odrębnej kategorii danych, do których mają dostęp organy, o których mowa w art. 4 ust. 1.

Przepisy przejściowe i końcowe:

W art. 17 projektu wskazano, że wizy wydane na podstawie art. 33, art. 34 ust. 1, art. 44 ust. 3, art. 61 ust. 3, art. 71a ust. 3 ustawy o cudzoziemcach zachowują ważność przez okres, na jaki zostały wydane. Przepisy dotyczące wydawania ww. wiz zostały bowiem w projekcie uchylone lub zmienione.

W związku z uchynieniem w projekcie art. 33 ustawy o cudzoziemcach, w art. 18 projektowanej ustawy wskazano, że do cudzoziemców, którym wydano przed wejściem w życie ustawy wiza na podstawie art. 33 ustawy o cudzoziemcach, stosuje się przepisy dotyczące cudzoziemców, którym udzielono zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony na podstawie art. 53a ust. 2.

W art. 19 projektu przewidziano przepis przejściowy wynikający ze zmiany art. 68 ust. 2 i 3 oraz art. 69 ust. 3 i 4, w których instytucję nakazu wyjazdu zastąpiono orzeczeniem o wydaleniu.

W art. 20 projektu wskazano, że dane cudzoziemców, zgromadzone w wykazie w związku z wydaniem decyzji o odmowie nadania statusu uchodźcy, zawierającej nakaz opuszczenia terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, będą przechowywane przez okres, na jaki zostały w nim zamieszczone.

Art. 21 projektu przewiduje, że cudzoziemcom przebywającym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie zgody na pobyt tolerowany do okresu nieprzerwanego pobytu wymaganego do uzyskania zezwolenia na osiedlenie się będą zaliczały się także okresy pobytu na podstawie zezwolenia udzielonego na podstawie art. 97 pkt 1 lub 3 ustawy, o której mowa w art. 9, w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 października 2005 r. Regulacja powyższa pozostaje w związku ze zmianą przewidzianą w art. 64 ust. 1 pkt 3 ustawy o cudzoziemcach. Wprowadzenie powyższej regulacji miało na celu zapewnienie równego traktowania wszystkich cudzoziemców, którzy uzyskali zgodę na pobyt tolerowany, tzn. także tych osób, które uzyskały zgodę na pobyt tolerowany przed dniem 1 października 2005 r., kiedy art. 97 był bezustępowy – na podstawie art. 97 pkt 1 lub 3.

W art. 22 projektu rozstrzygnięto, że do spraw wszczętych i niezakończonych do dnia wejścia w życie ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe.

W art. 23 projektu przewidziano regulację dotyczącą zachowania mocy obowiązującej dotychczasowych przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 15 ust. 5, art. 15a ust. 12, art. 51 ust. 1, art. 52 ust. 1 oraz art. 109 ust. 2 ustawy o cudzoziemcach, a także art. 11 ust. 2 i 9 ustawy o Straży Granicznej oraz art. 14 ust. 1 ustawy o repatriacji.

Jako termin wejścia w życie projektowanej ustawy zaproponowano 30 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem art. 1 pkt 41 oraz art. 9 pkt 1, które mają wejść w życie z dniem 1 stycznia 2009 r. Konieczne jest dostosowanie przepisów ustawy do prawa Unii Europejskiej w jak najszybszym możliwym czasie, przy jednoczesnym zachowaniu stosownego *vacatio legis*, niezbędnego na zapoznanie się z nowymi regulacjami i przygotowanie do ich stosowania.

Projekt ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Projekt ustawy nie zawiera przepisów technicznych, a zatem nie podlega notyfikacji, zgodnie z trybem przewidzianym w przepisach rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039 oraz z 2004 r. Nr 65, poz. 597).

Projekt ustawy nie wymaga przedłożenia właściwym instytucjom i organom Unii Europejskiej lub Europejskiemu Bankowi Centralnemu w celu uzyskania opinii, dokonania konsultacji lub uzgodnienia.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Podmioty objęte ustawą

Przepisy ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw będą oddziaływać na następujące podmioty:

- 1) cudzoziemców oraz członków ich rodzin,
- 2) organy właściwe w sprawach cudzoziemców:
 - a) Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców,
 - b) Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego,
 - c) Szefa Agencji Wywiadu,
 - d) Komendanta Głównego Straży Granicznej i komendantów oddziałów i placówek Straży Granicznej,
 - e) Komendanta Głównego Policji i komendantów wojewódzkich, powiatowych (miejskich) Policji,
 - f) wojewodów,
 - g) konsulów,
 - h) sądy,
- 3) organy zobowiązane do wydania aktów wykonawczych wynikających z projektowanej regulacji:
 - a) ministra właściwego do spraw wewnętrznych,
 - b) ministra właściwego do spraw zagranicznych,
 - c) Radę Ministrów.

2. Konsultacje

Projekt ustawy został opracowany w resorcie spraw wewnętrznych i administracji i w procesie uzgodnień międzyresortowych został przedstawiony do zaopiniowania członkom Rady Ministrów, Prezesowi Rządowego Centrum Legislacji i wojewodom.

Ponadto projekt był konsultowany z Helsińską Fundacją Praw Człowieka oraz Polską Konfederacją Pracodawców Prywatnych „Lewiatan”. Zgłoszone

przez ww. podmioty spostrzeżenia dały podstawę do weryfikacji niektórych pierwotnie proponowanych rozwiązań.

W ramach konsultacji społecznych i w celu wykonania obowiązku wynikającego z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbiningowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414) projekt ustawy został zamieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie internetowej Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji. Wnioskodawca nie otrzymał zgłoszeń podmiotów zainteresowanych pracami nad projektem w trybie przepisów tej ustawy.

Projekt był konsultowany z wojewodami i uwzględnia uwagi tych organów w części, dotyczącej przepisów w projekcie przekazanym do konsultacji. Nie uwzględniono natomiast tych propozycji, które wykraczały poza zakres projektowanych zmian. Propozycje wojewodów były często ze sobą sprzeczne, a niektóre sprzeczne także z prawem Unii Europejskiej.

3. Wpływ regulacji na sektor finansów publicznych

Skutki finansowe związane z wejściem w życie projektowanej ustawy obejmą:

- koszty dotyczące dokonania nowych tłumaczeń pouczeń dla cudzoziemców o zasadach i trybie postępowania oraz o przysługujących im prawach i ciążących na nich obowiązkach w sprawach uregulowanych w ustawie o cudzoziemcach

W związku ze zmianą niektórych przepisów ustawy o cudzoziemcach konieczne jest przygotowanie pouczeń dla cudzoziemców o zasadach i trybie postępowania oraz o przysługujących im prawach i ciążących na nich obowiązkach w sprawach uregulowanych w ustawie i dokonanie ich tłumaczenia. Szacuje się, że koszty z tym związane wyniosą 20 000 zł.

Koszty te zostaną sfinansowane w ramach środków zaplanowanych w budżecie państwa w części 42 – Sprawy wewnętrzne, której dysponentem jest Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji, ze środków będących w dyspozycji Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców, i nie będą stanowiły tytułu do ubiegania się o dodatkowe środki z budżetu państwa.

- koszty związane z modernizacją Systemu Pobyt

Zmiana wprowadzona w art. 126 w ust. 1 w pkt 3 ustawy o cudzoziemcach, dotyczącym danych gromadzonych w rejestrze spraw dotyczących zobowiązania do opuszczenia terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest związana z kosztami modernizacji Systemu Pobyt, szacowanymi na kwotę 50 000 zł. Taki sam koszt spowoduje modernizacja Systemu Pobyt w związku ze zmianą wprowadzoną do art. 121 pkt 1 ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, dotyczącą danych gromadzonych w rejestrze spraw o nadanie statusu uchodźcy oraz o udzielenie pomocy cudzoziemcom ubiegającym się o nadanie statusu uchodźcy. Łącznie zatem koszty modernizacji Systemu Pobyt wyniosą ok. 100 000 zł.

Koszty te zostaną sfinansowane w ramach środków zaplanowanych w budżecie państwa w części 42 – Sprawy wewnętrzne, której dysponentem jest Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji, ze środków będących w dyspozycji Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców, i nie będą stanowiły tytułu do ubiegania się o dodatkowe środki z budżetu państwa.

- koszty doprowadzenia do granicy RP cudzoziemca, wobec którego zachodzą okoliczności uzasadniające wydanie decyzji o wydaleniu albo który uchyla się od wykonania obowiązków określonych w decyzji o wydaleniu oraz cudzoziemca ubiegającego się o nadanie statusu uchodźcy

W związku z przejęciem przez Straż Graniczną zadań związanych z realizacją doprowadzeń do granicy RP cudzoziemca, wobec którego podjęto decyzję o wydaleniu, powstaną skutki finansowe związane ze zmianami organizacyjno-etatowymi.

Łączna kwota przeznaczona na uposażenia funkcjonariuszy wykonujących doprowadzenia do granicy wyniesie ok. 9 005 000 zł

rocznie. Koszty te zostaną pokryte w ramach limitów zatrudnienia oraz środków budżetowych na wynagrodzenia w Straży Granicznej.

Realizacja powyższego zadania łączy się również z koniecznością zabezpieczenia odpowiedniej ilości środków transportu w celu zapewnienia właściwego realizowania doprowadzeń. Analiza potrzeb w tym zakresie wskazuje, że wydatki na ten cel szacuje się na ok. 5 640 000 zł. Będą to koszty jednorazowe związane z zakupem środków transportu do tworzonego taboru samochodowego. Koszty te zostaną zaplanowane w ustawie budżetowej na rok 2009.

Ww. koszty zostaną sfinansowane w ramach środków zaplanowanych w budżecie państwa w części 42 – Sprawy wewnętrzne, której dysponentem jest Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji, ze środków będących w dyspozycji Komendanta Głównego Straży Granicznej, i nie będą stanowiły tytułu do ubiegania się o dodatkowe środki z budżetu państwa.

- koszty związane z wykonywaniem przez Komendanta Głównego Straży Granicznej obowiązków informowania właściwych organów innego państwa obszaru Schengen o wydaniu zezwolenia na podstawie art. 21a ustawy o cudzoziemcach oraz o wydaniu na granicy wizy jednolitej o ograniczonej ważności terytorialnej, a także gromadzenia informacji o wizach wydanych na granicy przez organy innych państw obszaru Schengen, upoważniających do wjazdu na terytorium tych państw

Wykonywanie przez Komendanta Głównego Straży Granicznej obowiązków informowania właściwych organów innego państwa obszaru Schengen o wydaniu zezwolenia na podstawie art. 21a ustawy o cudzoziemcach oraz o wydaniu na granicy wizy jednolitej o ograniczonej ważności terytorialnej, a także gromadzenia informacji o wizach wydanych na granicy przez organy innych państw obszaru Schengen, upoważniających do wjazdu na terytorium tych państw, spowoduje konieczność poniesienia dodatkowych kosztów w wysokości 56 970 zł rocznie.

Ww. koszty zostaną sfinansowane w ramach środków zaplanowanych w budżecie państwa w części 42 – Sprawy wewnętrzne, której

dysponentem jest minister właściwy do spraw wewnętrznych, ze środków będących w dyspozycji Komendanta Głównego Straży Granicznej, i nie będą stanowić tytułu do ubiegania się o dodatkowe środki z budżetu państwa.

- koszty związane z pochowaniem zwłok cudzoziemca zmarłego w strzeżonym ośrodku lub areszcie w celu wydalenia pokrywa się ze środków zmarłego cudzoziemca

Zmiana przewidziana w ustawie z dnia 31 stycznia 1995 r. o cmentarzach i chowaniu zmarłych, polegająca na dodaniu upoważnienia do określenia sposobu postępowania ze zwłokami cudzoziemców umieszczonych w strzeżonym ośrodku lub przebywających w areszcie w celu wydalenia.

Koszty związane z wprowadzeniem projektowanej regulacji są trudne do oszacowania. W latach 2005 – 2007 nie odnotowano żadnego przypadku zgonu cudzoziemca umieszczonego w strzeżonym ośrodku lub areszcie w celu wydalenia.

Do obliczenia kosztów związanych z pochowaniem zwłok cudzoziemca przyjęto założenie, że nastąpią dwa zgony rocznie. W związku z tym koszty związane z pochowaniem cudzoziemców mogą wynosić w stosunku rocznym ok. 12 000 zł. Do obliczenia ww. kosztów przyjęto wysokość zasiłku pogrzebowego wypłacanego przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych, która od dnia 1 marca 2008 r. wynosi 5 799,66 zł.

Koszty związane z pochowaniem zwłok cudzoziemca zmarłego w strzeżonym ośrodku lub areszcie w celu wydalenia pokrywa się ze środków finansowych zmarłego cudzoziemca. W przypadku gdy cudzoziemiec nie posiada środków lub gdy są one niewystarczające, koszty związane z pochowaniem zwłok pokrywane są z części, której dysponentem jest minister właściwy do spraw wewnętrznych, ze środków będących w dyspozycji Komendanta Głównego Straży Granicznej.

W przypadku powstania ww. kosztów zostaną one sfinansowane w ramach środków zaplanowanych w budżecie państwa w części 42 –

Sprawy wewnętrzne, której dysponentem jest minister właściwy do spraw wewnętrznych, ze środków będących w dyspozycji Komendanta Głównego Straży Granicznej, i nie będą stanowić tytułu do ubiegania się o dodatkowe środki z budżetu państwa.

- koszty wynikające ze zmiany ustawy o opłacie skarbowej

Dodanie w części III załącznika do ustawy o opłacie skarbowej pkt 2a wiąże się ze wzrostem dochodów gmin z tytułu opłaty skarbowej za wydanie zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony na podstawie projektowanego art. 53a ust. 2 pkt 1 – 3 ustawy o cudzoziemcach. Wydawanie ww. zezwoleń zastąpi dotychczasowe wydawanie wiz w szczególnym trybie art. 33 ust. 1 ustawy o cudzoziemcach, które obecnie (tj. od dnia 20 lipca 2007 r.) są wydawane przez Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców i nie podlegają opłacie skarbowej. Opłata skarbowa w wysokości 10 zł jest pobierana za wydanie decyzji administracyjnych w sprawach wizowych, tj. w sprawie odmowy wydania wizy oraz w sprawie unieważnienia wizy. Natomiast samo wydanie wizy nie podlega opłacie skarbowej, gdyż jest to czynność polegająca na zamieszczeniu naklejki wypełnionej wizowej w dokumencie podróży cudzoziemca, a nie decyzja administracyjna w rozumieniu Kodeksu postępowania administracyjnego.

W 2007 r. do połowy grudnia wydano 208 wiz na podstawie art. 33 ust. 1 ustawy o cudzoziemcach, w tym 11 na podstawie art. 33 ust. 1 pkt 1 i 4, obecnie zastępowanego art. 53a ust. 2 pkt 1 i 3, oraz 197 wiz na podstawie art. 33 ust. 1 pkt 3, obecnie zastępowanego art. 53a ust. 2 pkt 2. W związku z powyższym dochody gmin z tytułu opłaty skarbowej za wydanie zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony na podstawie projektowanego art. 53a ust. 2 pkt 1 – 3 ustawy o cudzoziemcach wyniosą ok. 68 000 zł rocznie. Powyższa kwota została obliczona przy uwzględnieniu wysokości opłaty, która będzie pobierana za udzielenie zezwoleń, tj. 85 zł za zezwolenie na zamieszkanie na czas oznaczony na podstawie projektowanego art. 53a ust. 2 pkt 1 i 3 oraz 340 zł za zezwolenie na zamieszkanie na czas oznaczony na podstawie projektowanego art. 53a ust. 2 pkt 2 pomnożonych przez liczbę wiz wydanych

w 2007 r. w trybie art. 33 ust. 1 ustawy o cudzoziemcach. Należy jednocześnie wziąć pod uwagę, że od dnia 21 lipca 2007 r. do końca 2007 r. zostało wydanych 29 decyzji negatywnych i 219 decyzji pozytywnych w sprawie udzielenia wizy w trybie art. 33 ust. 1 ustawy o cudzoziemcach, co pomnożone przez 10 zł opłaty skarbowej dało łączną kwotę 2 480 zł w okresie nieco ponad 5 miesięcy, tj. średnio miesięcznie ok. 496 zł. Stanowi to w rozliczeniu rocznym kwotę ok. 5 952 zł dochodu. Uwzględnivszy ww. kwotę dochody gmin z tytułu opłaty skarbowej za wydanie zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony na podstawie projektowanego art. 53a ust. 2 pkt 1 – 3 ustawy o cudzoziemcach wzrosną o ok. 62 048 zł rocznie.

Obniżenie wysokości opłaty skarbowej za wydanie wizy na granicy z 305 zł na równowartość 60 euro, tj. około 216 zł, według kursu tej waluty z grudnia 2007 r. (3,6 zł) spowoduje obniżenie dochodów gmin. W 2007 r. do końca listopada wydano 1883 wizy na granicach Rzeczypospolitej Polskiej, które wraz z przystąpieniem Polski do strefy Schengen staną się granicami zewnętrznymi tego obszaru. Ww. liczba wiz wydanych na granicy pomnożona przez dotychczasową wysokość opłaty za ich wydanie (305 zł) dały dochód w wysokości 574 315 zł. Natomiast ww. liczba wiz pomnożona przez opłatę skarbową w projektowanej wysokości ok. 216 zł daje dochód w wysokości 406 728 zł. Można zatem przyjąć, że projektowana zmiana spowoduje obniżenie dochodów gmin z tego tytułu o ok. 167 600 zł. Uwzględnivjąc wprowadzone projektem ustawy zwolnienie z opłaty skarbowej dla uczniów szkół, studentów, studentów podyplomowych oraz towarzyszących im nauczycieli, którzy podróżują w celu nauki, studiowania lub szkolenia, a także zwolnienie dla naukowców przybywających w celu prowadzenia badań naukowych (brak jest danych o liczbie wiz na granicy wydawanych dzieciom do lat 6), ww. kwotę należy powiększyć o około 6 100 zł (20 x 305 zł), gdyż w 2007 r. do końca listopada wydano na granicy 20 wiz pobytowych w celu naukowym, szkoleniowym lub dydaktycznym. Zaproponowane zmiany spowodują zatem łącznie obniżenie dochodów gmin z tego tytułu o ok. 173 700 zł rocznie.

Z kolei podwyższenie opłaty skarbowej za przedłużenie wizy pobytowej jednolitej (odpowiednika dotychczas wydawanej wizy pobytowej krótkoterminowej) z 205 zł do równowartości 60 euro, tj. około 216 zł, według kursu tej waluty z grudnia 2007 r. (3,6 zł), spowoduje niewielki wzrost dochodów gmin z tego tytułu o kwotę 11 zł za przedłużenie tego typu wizy. Mając na uwadze, że w 2007 r. do połowy grudnia zostało przedłużonych łącznie 512 wiz, w tym wiz pobytowych krótkoterminowych i długoterminowych, oraz przyjmując, że połowa z tej liczby dotyczyła wiz pobytowych krótkoterminowych (posiadane dane liczbowe obejmują łączną liczbę przedłużeń obu typów wiz), daje to liczbę 256 wiz. Liczba ta pomnożona przez kwotę 11 zł daje kwotę ok. 2 820 zł dodatkowego dochodu gmin rocznie.

Uchylenie w drodze projektowanej ustawy art. 34 ustawy o cudzoziemcach spowoduje obniżenie dochodów gmin uzyskiwanych z tytułu opłaty skarbowej za wydanie przez wojewodę wizy pobytowej małoletniemu cudzoziemcowi urodzonemu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej o kwotę ok. 1 230 zł rocznie (6 x 205 zł). W 2007 r. do połowy grudnia wydano bowiem 6 wiz tego rodzaju. Przyjęto jednocześnie, że wydano na tej podstawie wizy pobytowe długoterminowe, podlegające opłacie skarbowej w wysokości 205 zł, w związku z brakiem szczegółowych danych w zakresie długości okresu pobytu wydanych wiz na tej podstawie.

Wprowadzone w projekcie zwolnienie z opłaty skarbowej za zezwolenie na zamieszkanie na czas oznaczony udzielone cudzoziemcowi będącemu ofiarą handlu ludźmi, który podjął współpracę z organami ścigania (art. 53 ust. 1 pkt 15 ustawy o cudzoziemcach) będzie miało znikome skutki finansowe. Od wprowadzenia możliwości wydawania ww. zezwoleń w październiku 2005 r. do chwili obecnej zezwolenie to zostało wydane w zaledwie kilku przypadkach.

- koszty związane z wprowadzeniem do ustawy o cudzoziemcach zasad małego ruchu granicznego

Lp.	Zadania	Szacunkowy koszt
1.	Wykonanie i wdrożenie rejestrów małego ruchu granicznego (sprzęt i oprogramowanie)	5 400 000,00 zł
2.	Uruchomienie Krajowego Punktu Kontaktowego (w tym sprzęt kwaterunkowo-biurowy)	95 000,00 zł
3.	Zapewnienie obsady Krajowego Punktu Kontaktowego (6 etatów)	267 000,00 zł
4.	Zapewnienie dostępu do sieci SDH, z wykorzystaniem kanałów E1 i Ethernet w relacji Urzędu do Spraw Cudzoziemców z instytucjami zewnętrznymi	500 000,00 zł
5.	Wykonanie i wdrożenie podsystemu obsługi operacyjnej małego ruchu granicznego	750 000,00 zł
6.	Wykonanie i wdrożenie podsystemu personalizacji zezwoleń na przekraczanie granicy w ramach małego ruchu granicznego oraz zakupu urządzeń do personalizacji graficznej dokumentów polimerowych formatu ID1 dla niskich nakładów kart	800 000,00 zł
7.	Wykonanie i wdrożenie podsystemu weryfikacji i kontroli małego ruchu granicznego w Straży Granicznej	620 000,00 zł
8.	Wykonanie i wdrożenie podsystemu weryfikacji i kontroli małego ruchu granicznego w Policji	2 900 000,00 zł
ŁĄCZNIE		
Koszty inwestycyjne MSWiA		11 065 000,00 zł
Dodatkowe koszty etatowe MSWiA		267 000,00 zł
Koszty łączne		11 332 000,00 zł

Przedstawione wyżej łączne koszty obejmują wyłącznie koszty związane z wprowadzeniem w ustawie o cudzoziemcach uregulowań dotyczących małego ruchu granicznego. Zostały one ograniczone do kosztów budowy systemu związanego z funkcjonowaniem małego ruchu granicznego. Pominięto natomiast koszty, które powstaną w wyniku zawarcia dwustronnych umów międzynarodowych o zasadach małego ruchu granicznego. Dopiero zawarcie umowy międzynarodowej wiąże się bowiem z koniecznością uruchomienia systemu dotyczącego małego ruchu granicznego, a w konsekwencji poniesienia związanych z tym kosztów. Koszty te powinny być ujęte w ocenie skutków regulacji każdej z zawieranych przez Polskę umów z tego zakresu.

Zmiany wprowadzane w ustawie o cudzoziemcach przedmiotowym projektem ustawy nie prowadzą do uruchomienia korzystania z systemu małego ruchu granicznego, tylko określają zasady korzystania z tego systemu przez cudzoziemców. Uruchomienie ww. systemu nastąpi w chwili podpisania umowy międzynarodowej.

Koszty budowy systemu związanego z funkcjonowaniem małego ruchu granicznego zostaną sfinansowane z rezerwy celowej budżetu państwa – pn. „Zakup blankietów dowodów osobistych (wielofunkcyjnych lub obecnie produkowanego wzoru)”, której przeznaczenie zostanie zmienione w trybie art. 133 ust. 5 ustawy z dnia 30 czerwca 2005 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 249, poz. 2104 i Nr 169, poz. 1420, z 2006 r. Nr 45, poz. 319, Nr 104, poz. 708, Nr 170, poz. 1217 i 1218, Nr 187, poz. 1381 i Nr 249, poz. 1832 oraz z 2007 r. Nr 82, poz. 560, Nr 88, poz. 587, Nr 115, poz. 791 i Nr 140, poz. 984), w związku z wejściem w życie projektowanej ustawy, tak aby dotyczyła pokrycia kosztów związanych z małym ruchem granicznym.

W przypadku wejścia w życie projektowanej ustawy w 2008 r. koszty związane ze zwiększeniem liczby osób zatrudnionych w Urzędzie do Spraw Cudzoziemców, w związku z uruchomieniem krajowego punktu kontaktowego dotyczącego małego ruchu granicznego, zostaną sfinansowane z rezerwy celowej – pn. „Rezerwa płacowa na zmiany organizacyjne i nowe zadania (w tym na skutki przechodzące z 2007 r.)”, tj. z rezerwy celowej utworzonej dla państwowych jednostek budżetowych na zwiększenia wynikające ze zmian organizacyjnych i nowych zadań, na podstawie art. 15 ust. 3 pkt 1 ustawy budżetowej na rok 2008.

Natomiast wejście w życie projektu ustawy w późniejszym terminie umożliwi zaplanowanie pokrycia kosztów zapewnienia obsady krajowego punktu kontaktowego dotyczącego małego ruchu granicznego z budżetu państwa na 2009 r. z części 42 – Sprawy wewnętrzne, działu 750, rozdziału 75073.

Kwota w wysokości 267 000 zł, obejmująca koszty związane ze zwiększeniem liczby osób zatrudnionych w Urzędzie do Spraw Cudzoziemców, została skalkulowana w następujący sposób:

- wzrost o 6 etatów członków korpusu służby cywilnej,
- wynagrodzenie osobowe – 227 000 zł,
- pochodne: składki ZUS – 34 000 zł,
- pochodne: składki FP – 6 000 zł.

Projektowana ustawa przewiduje także wprowadzenie nowych zadań, które nie spowodują dodatkowych skutków finansowych dla budżetu państwa, tzn.:

1. Doprecyzowanie w art. 11b ustawy o cudzoziemcach czynności, które może prowadzić Straż Graniczna w sprawach prowadzonych na podstawie przepisów ustawy.

Organy Straży Granicznej już obecnie przeprowadzają czynności wyjaśniające, wynikające z ich kompetencji określonych przez obowiązujące przepisy ustawy o cudzoziemcach. Przepis umożliwi przeprowadzanie przez Straż Graniczną wymienionych w nim czynności na wniosek innych organów orzekających w sprawach cudzoziemców, natomiast czynności te będą przeprowadzane na zasadzie fakultatywnej, w miarę możliwości kadrowych i finansowych posiadanych przez Straż Graniczną.

2. Wskazanie w art. 100t ustawy o cudzoziemcach Komendanta Głównego Straży Granicznej jako krajowego punktu kontaktowego państwa członkowskiego w rozumieniu art. 3 ust. 4 decyzji Rady z dnia 23 lutego 2004 r. określającej kryteria oraz uzgodnienia praktyczne dotyczące rekompensaty dysproporcji finansowych wynikających ze stosowania dyrektywy Rady 2001/40/WE w sprawie wzajemnego uznawania decyzji o wydaleniach obywateli państw trzecich.

Nie będzie konieczne zatrudnienie dodatkowej osoby do wykonywania tej funkcji, gdyż nastąpi odpowiednie przesunięcie etatowe w ramach etatów będących w posiadaniu przez Komendę Główną Straży Granicznej. Osoba pełniąca funkcję ww. krajowego punktu kontaktowego państwa członkowskiego będzie zajmowała się przekazywaniem właściwym organom państwa członkowskiego, które wykonują decyzję o wydaleniach cudzoziemca wydaną przez właściwe organy polskie, dokumentów w celu potwierdzenia, że decyzja o wydaleniach jest w dalszym ciągu wykonalna, a także przekazywaniem właściwym organom państwa członkowskiego, które wykonują decyzję o wydaleniach wydaną przez inne państwo członkowskie, informacji, czy zachodzą przesłanki do cofnięcia

cudzoziemcowi, którego decyzja dotyczy, zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony, zezwolenia na osiedlenie się, zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego WE, zezwolenia na pobyt lub zezwolenia na pobyt czasowy.

3. Wykonywanie przez polskie organy decyzji o wydaleniu cudzoziemca wydanej przez organ innego państwa członkowskiego zgodnie z dyrektywą Rady 2001/40/WE z dnia 28 maja 2001 r. w sprawie wzajemnego uznawania decyzji o wydaleniu obywateli państw trzecich.

Koszty wykonania ww. decyzji o wydaleniu ponosi cudzoziemiec. Jeżeli cudzoziemiec nie uiszczył należności z tytułu kosztów wykonania decyzji organu wydającego państwa członkowskiego o wydaleniu, Komendant Główny Straży Granicznej występuje z pisemnym wnioskiem o zwrot tych kosztów do właściwego organu wydającego państwa członkowskiego. Jedynie tymczasowo, do czasu uiszczenia przez cudzoziemca należności z tytułu kosztów wykonania decyzji organu wydającego państwa członkowskiego o wydaleniu lub ich zwrotu przez wydające państwo członkowskie, koszty te są pokrywane z budżetu.

Natomiast w przypadku pokrywania z budżetu państwa kosztów wydalenia cudzoziemca, wobec którego właściwe organy Rzeczypospolitej Polskiej wydały decyzję o wydaleniu, a która została wykonana przez inne państwo stosujące dyrektywę 2001/40/WE z dnia 28 maja 2001 r. w sprawie wzajemnego uznawania decyzji o wydalaniu obywateli państw trzecich, należy wskazać, że są to koszty, które w przypadku braku dobrowolnego wykonania przez cudzoziemca decyzji o wydaleniu z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz braku możliwości wyegzekwowania kosztów wydalenia przymusowego przez podmiot zobowiązany, są pokrywane z budżetu państwa, stosownie do art. 96c ust. 2 ustawy o cudzoziemcach.

Koszty te mieszczą się w ogólnych kosztach wydalenia cudzoziemca, które obecnie już są pokrywane z budżetu państwa z części, której dysponentem jest minister właściwy do spraw wewnętrznych, ze środków będących w dyspozycji Komendanta Głównego Straży Granicznej.

4. Wprowadzenie uprawnienia dla Straży Granicznej do kontroli legalności pracy wykonywanej przez cudzoziemców.

Wykonywanie kontroli legalności pracy wykonywanej przez cudzoziemców nie wymaga zwiększenia zatrudnienia w Straży Granicznej, gdyż zadanie to będzie realizowane w ramach obecnie istniejącej struktury. W związku z powyższym nie powstaną dodatkowe koszty dla budżetu państwa.

5. Nałożenie na Straż Graniczną nowych zadań w związku z wprowadzeniem do ustawy o cudzoziemcach zasad małego ruchu granicznego.

Wprowadzenie zasad małego ruchu granicznego do ustawy o cudzoziemcach nie będzie początkowo wymagało zwiększenia ilości etatów w Straży Granicznej w związku z obsługą małego ruchu granicznego. Osoby, które będą realizować w Straży Granicznej te zadania, będą zatrudniane sukcesywnie wraz ze wzrostem małego ruchu granicznego. Koszty z tym związane będą planowane w budżecie państwa w części 42 – Sprawy wewnętrzne, której dysponentem jest Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji. Koszty te nie będą stanowić tytułu do ubiegania się o dodatkowe środki z budżetu państwa.

6. Nałożenie na Policję nowych zadań w zakresie unieważnienia zezwolenia na przekroczenie granicy w ramach małego ruchu granicznego.

Wykonywanie zadań związanych z unieważnianiem zezwoleń na przekraczanie granicy w ramach małego ruchu granicznego nie wymaga zwiększenia zatrudnienia w Policji. W związku z tym budżet państwa nie zostanie obciążony dodatkowymi kosztami w tym zakresie. Koszty związane z tym zadaniem będą planowane w budżecie państwa w części 42 – Sprawy wewnętrzne, której dysponentem jest Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji.

Wskazane wyżej koszty związane z wejściem w życie projektowanej ustawy zostaną pokryte w następujący sposób:

- z części 83 – rezerwy celowe, poz. 37 – pn. „Zakup blankietów dowodów osobistych (wielofunkcyjnych lub obecnie produkowanego

- wzoru)”, której przeznaczenie zostanie zmienione w trybie art. 133 ust. 5 ustawy z dnia 30 czerwca 2005 r. o finansach publicznych, w związku z wejściem w życie projektowanej ustawy, tak aby dotyczyła pokrycia kosztów związanych z małym ruchem granicznym – koszty związane z wprowadzeniem zasad małego ruchu granicznego,
- z części 83 – rezerwy celowe, poz. 26 – pn. „Rezerwa płacowa na zmiany organizacyjne i nowe zadania (w tym na skutki przechodzące z 2007 r.)”, tj. z rezerwy celowej utworzonej dla państwowych jednostek budżetowych na zwiększenia wynikające ze zmian organizacyjnych i nowych zadań, na podstawie art. 15 ust. 3 pkt 1 ustawy budżetowej na rok 2008 – koszty związane ze zwiększeniem liczby osób zatrudnionych w Urzędzie do Spraw Cudzoziemców w związku z uruchomieniem krajowego punktu kontaktowego dotyczącego małego ruchu granicznego,
 - z części 42 – Sprawy wewnętrzne – pozostałe koszty, tzn. koszty związane z:
 - 1) dokonaniem nowych tłumaczeń pouczeń dla cudzoziemców o zasadach i trybie postępowania oraz o przysługujących im prawach i ciążących na nich obowiązkach w sprawach uregulowanych w ustawie o cudzoziemcach,
 - 2) modernizacją Systemu Pobyt,
 - 3) doprowadzeniem do granicy RP cudzoziemca, wobec którego zachodzą okoliczności uzasadniające wydanie decyzji o wydaleniu albo który uchyla się od wykonania obowiązków określonych w decyzji o wydaleniu oraz cudzoziemca ubiegającego się o nadanie statusu uchodźcy,
 - 4) wykonywaniem przez Komendanta Głównego Straży Granicznej obowiązków informowania właściwych organów innego państwa obszaru Schengen o wydaniu zezwolenia na podstawie art. 21a ustawy o cudzoziemcach oraz o wydaniu na granicy wizy jednolitej o ograniczonej ważności terytorialnej, a także gromadzenia informacji o wizach wydanych na granicy przez organy innych państw

obszaru Schengen, upoważniających do wjazdu na terytorium tych państw,

- 5) pochowaniem zwłok cudzoziemca zmarłego w strzeżonym ośrodku lub areszcie w celu wydalenia pokrywa się ze środków zmarłego cudzoziemca.

Wydatki związane z wejściem w życie projektowanych regulacji spowodują następujące obciążenie:

- 1) jednorazowe – do poniesienia w latach, w których wejdą w życie poszczególne przepisy ustawy:

budżetu państwa – w wysokości ok. 26 165 890 zł

Lp.	Tytuł	Kwota obciążenia
1.	dokonanie nowych tłumaczeń pouczeń dla cudzoziemców o zasadach i trybie postępowania oraz o przysługujących im prawach i ciążących na nich obowiązkach w sprawach uregulowanych w ustawie o cudzoziemcach	20 000 zł
2.	modernizacja Systemu Pobyt	100 000 zł
3.	uruchomienie i funkcjonowanie systemu dotyczącego małego ruchu granicznego	
	- koszty inwestycyjne	11 065 000 zł
	- koszty etatowe	267 000 zł
4.	doprowadzenie do granicy RP cudzoziemca, wobec którego zachodzą okoliczności uzasadniające wydanie decyzji o wydaleniu albo który uchyla się od wykonania obowiązków określonych w decyzji o wydaleniu oraz cudzoziemca ubiegającego się o nadanie statusu uchodźcy	
	- koszty etatowe	9 005 000 zł
	- koszty zakupu środków transportu	5 640 000 zł
5.	wykonywanie przez Komendanta Głównego Straży Granicznej obowiązków informowania właściwych organów innego państwa obszaru Schengen o wydaniu zezwolenia na podstawie art. 21a ustawy o cudzoziemcach oraz o wydaniu na granicy wizy jednolitej o ograniczonej ważności terytorialnej, a także gromadzenia informacji o wizach wydanych na granicy przez organy innych państw obszaru Schengen, upoważniających do wjazdu na terytorium tych państw	56 970 zł
6.	pochowanie zwłok cudzoziemca zmarłego w strzeżonym ośrodku lub areszcie w celu wydalenia	12 000 zł

- 2) roczne – w kolejnych latach po wejściu w życie projektowanej ustawy:
budżetu państwa – w wysokości ok. 9 340 890 zł

Lp.	Tytuł	Kwota obciążenia
1.	funkcjonowanie systemu dotyczącego małego ruchu granicznego	
	- koszty etatowe	267 000 zł
2.	doprowadzenie do granicy RP cudzoziemca, wobec którego zachodzą okoliczności uzasadniające wydanie decyzji o wydaleniu albo który uchyla się od wykonania obowiązków określonych w decyzji o wydaleniu oraz cudzoziemca ubiegającego się o nadanie statusu uchodźcy	
	- koszty etatowe	9 005 000 zł
3.	wykonywanie przez Komendanta Głównego Straży Granicznej obowiązków informowania właściwych organów innego państwa obszaru Schengen o wydaniu zezwolenia na podstawie art. 21a ustawy o cudzoziemcach oraz o wydaniu na granicy wizy jednolitej o ograniczonej ważności terytorialnej, a także gromadzenia informacji o wizach wydanych na granicy przez organy innych państw obszaru Schengen, upoważniających do wjazdu na terytorium tych państw	56 970 zł
4.	pochowanie zwłok cudzoziemca zmarłego w strzeżonym ośrodku lub areszcie w celu wydalenia	12 000 zł

Z tytułu opłaty skarbowej roczne dochody budżetów gmin obniżą się o kwotę ok. 110 062 zł.

4. Wpływ regulacji na rynek pracy, konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość oraz sytuację i rozwój regionalny

Wejście w życie ustawy nie będzie miało wpływu na rynek pracy, konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość oraz sytuację i rozwój regionalny.